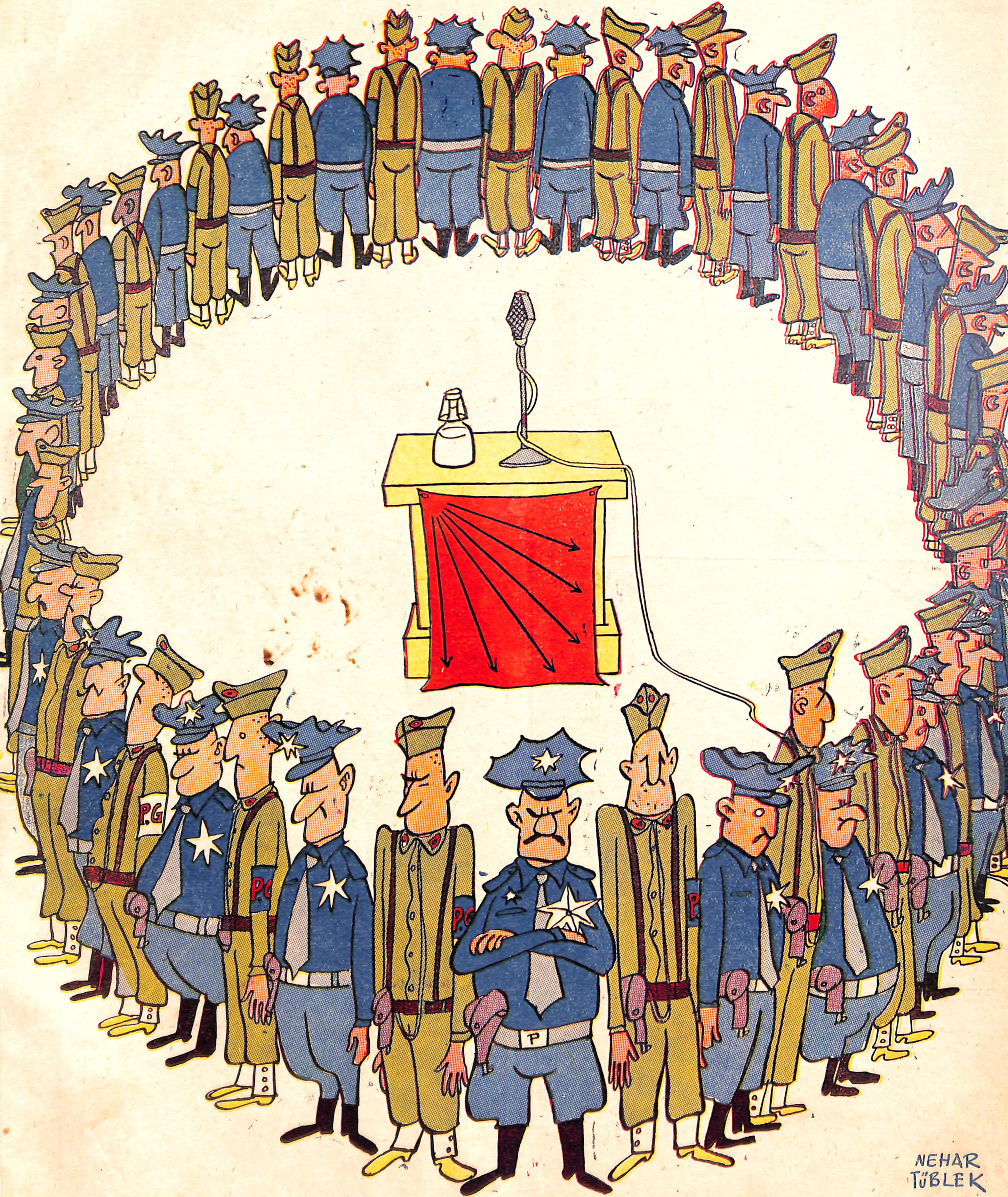
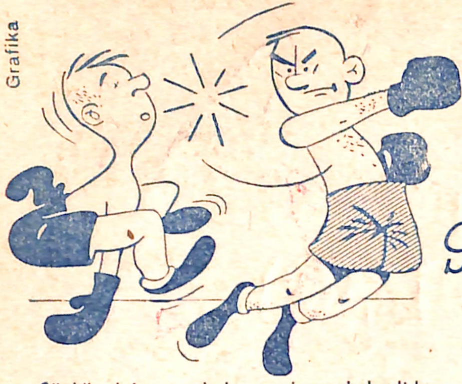
Akbaba

C. H. P. KONGRESİ!

Grafika

Kendine güveniyor..

Çünkü, daima, sabah ve akşam kahvaltıların da, bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yer Kalorisi ve A, D vitamini bol SANA margarini sayesinde spor yaparken, sarfettiği enerjiyi kolaylıkla telâfi ediyor

Türkiyenin en modern fabrikasında, en sıhhî şartlarla imal edilen SANA hem çok lezzetli hem de fevkalâde besleyici bir kahvaltılık margarindir.

Siz de, onun gibi, daima sabah ve akşam kahvaltılarında, bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yemeği âdet edininiz

250 gr. SANA kalori bakımından

1750 gr BALIK veya 750 gr SIĞIR ETİ veya 2 kg. PATATES veya 2600 sl. SÜT'e muadildir.

Sana

Kahvaltılık margarin

250 gramı 95 krş.tur

S24

UNILEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

Tasarruf mevzuunda yenilik!

AYDA 50 LİRA YATIRAN HER 250 KİŞİDEN 1 KİŞİYE HAYATININ SONUNA KADAR AYDA 300 LİRA İRAT VEYA PEŞİN OLARAK 30.000 LİRA

Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz,bütün Şube. ve Ajanslarımızda emirlerinize âmadedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-114

DENİZYOLLARI

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

SAYI : 178 C.: 7 11 AĞUSTOS 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

PLÂJDA

DİKKAT ettim: Yıllar, bize sayı ile değil, kilo ile geliyor. Yaşlarımızı, doğum tarihlerimizden değil, göbeklerimizden ve gerdanlarımızdan . anlamak daha kolay.

Yalnız yaşlarımızı mı? Hayır, yediğimiz yemekleri de... Şu kart derili kasaplık vücut, kimbilir kaç çuval kuru fasulye ve kaç kazevi pirinç yemiş!.. Ötede, ince yapısının altın çizgisini kuma bırakmış şu ceylân gözlü, kısrak bacaklı, şeftali esmeri taze, henüz yirmisindedir ve muhakkak, ne Tatarböreğinin lezzetini bilir, ne irmik helvasının!

Yüzükoyun uzanmış bir güzelin belkemiği girintisine, köşe omuzlu yağız bir delikanlı kocaman elleriyle kum dolduruyor. Kavun içi mayosu Havva anamızın incir yaprağından daha büyük değil.

Denizden dalga dalga çığlıklar geliyor: Kurt, çakal, canavar sesleri...

Ötede, sulara dalıp dalıp çıkan bir taze, vücudunun son gizli çizgilerini de ıslak mayosunda belirterek denizden kuma, kumdan denize koşuyor...

Kadın göğsü, kadın koltuğu, kadın baldırı, artık bir süt-yen, bir korse, bir çorap ilânından daha cazip değil... Erkek gözü, nerdeyse vitrin önünde plâj önünden daha çok duracak!

Gece, yatağıma uzanınca, bütün bir ömür boyu gördüğüm güzel vücutları hayalimden geçirmek istedim.

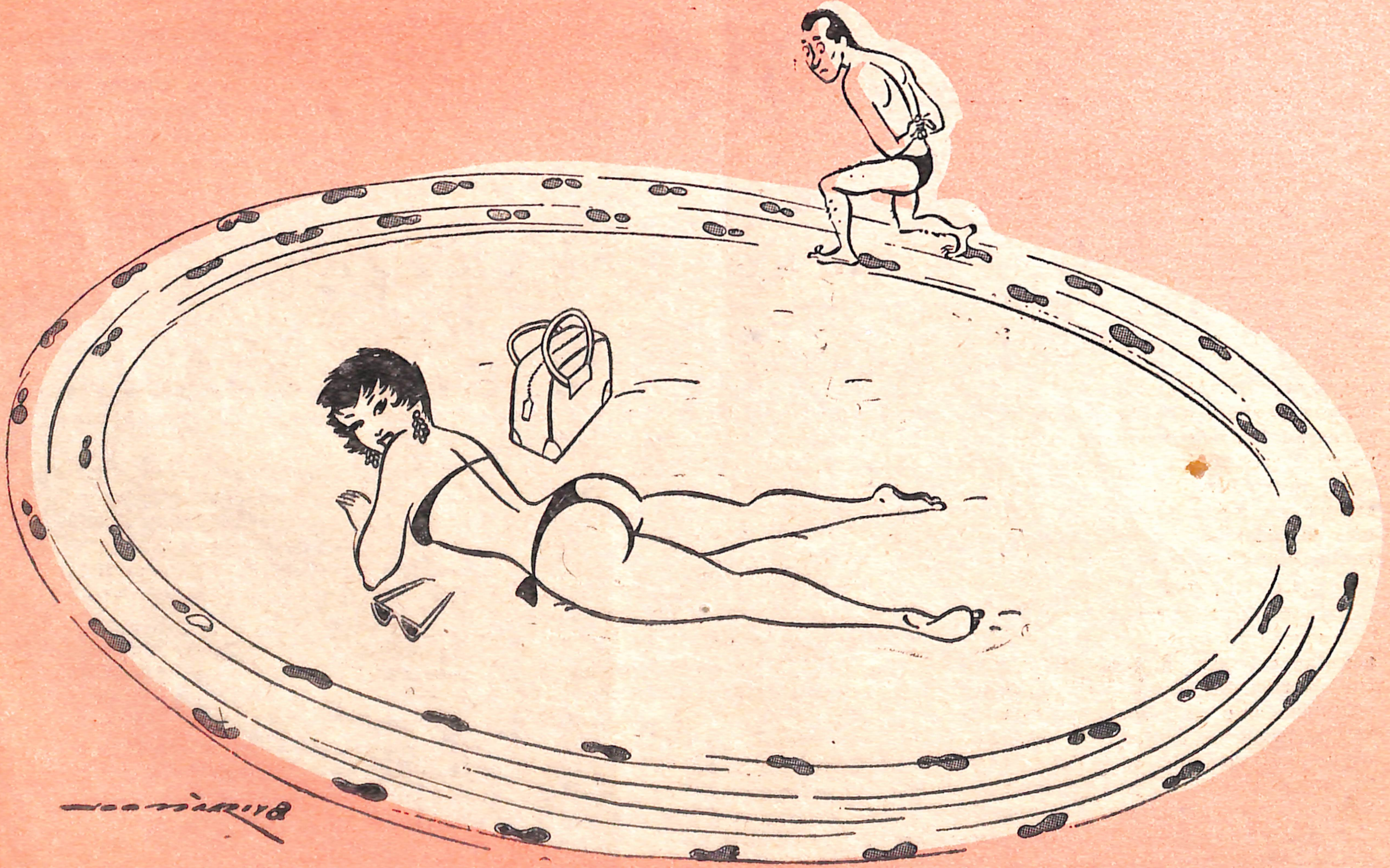
Size bir şey itiraf edeyim mi?.. İçlerinde bir tane plâj hâtırası bacak, plâj hâtırası omuz, plâj hâtırası kalça, plâj hâtırası göbek yoktu. Hepsi, hepsi, hepsi, birkaç beyaz çizgiden, bir kaç beyaz noktadan ibaret: Siyah peçe altından belirmiş beyaz bir çene ucu, siyah pelerin yanından uzanmış beyaz bir bilek, siyah bir çarşaf içinde çerçevelenmiş beyaz bir göğüs üçgeni...

Kadın, üstünden atılan her kumaş parçasiyle beraber büyüsünden bir şey atıyor galiba...

Meyvalara bakınız: Muz, incir, portakal... Hangisi doyum olmaz lezzetini kabukları içinde saklamıyor ki?..

Plâj güzelleri!.. Biraz manav dükkânlarından akıl alınız!

AKBABA

DAİRE-İ FASİDE!..

KEMERLERİ SIKALIM! (Gazeteler)

SABOTAJ!..

(Şadi Dinççağ)

HAFTANIN

ÖĞRENMENİN FAYDASI!

İki yeni evli konuşuyorlardı:

— Öğrenmek insana her şeyin hakikî değerini meydana çıkarır.

— Şüphesiz.

— Meselâ, benim karım yemek pişirmesini öğrenince ben lokantaların hakikî değerini öğrendim.

□

ZARİF BİR TARZİYE

Bir toplantıda, romancı Esat Mahmut Karakurt yeni tanıştığı çok zengin yaşlı bir hanımla konuşurken yaşını sormak gafletinde bulundu.

Çok zengin hanımefendinin üzerinde soğuk bir duş tesiri yapan bu soruya bir soru ile mukabele etti:

— Neye sordunuz?

Karakurt, kırdığı potun farkına varmıştı:

— Hanımfendi, dedi. Bir kadının güzelliğinin ve cazibesinin en yüksek zirvesinde olduğu yaşı öğrenmek istiyorum da..

□

UZATMA ÇARESİ!

Rejisör okuduğu piyesi masanın üzerine bıraktıktan sonra, sabırsızlıkla neticeyi bekleyen muharrire döndü:

— Eh.. mevzu fena değil.. Yalnız çok kısa...

Muharrir sözünü kesti:

— Bunun kolayı var efendim.. Piyesin kahramanlarından Dürdane'yi Adaya bir akrabasına telefon etmek için postahaneye sokarız, sevgilisi Süleymanı da sahnede bekletiriz...

Bir Mebus Arkadaşa

Yazan: Mebus değil

Pek sayın kardeşim,

Bana yazdığın mektuplarda niçin sana darıldığımı, darılmadımsa, neden ziyaretine gelmediğimi, sen bizim eve gelince, neden kendimi yok dedirttiğimi soruyorsun. Senin de yazdığın gibi, biz kırk şu kadar yıllık arkadaşız. Acı, tatlı günler geçirdik. Hiç seni unutmuş, sana darılmış olabilir miyim?

İnan ki kardeşim seni çok seviyorum. Çok sevdiğim için de, bir zaman için ziyaretine gelmiyorum. Senin de gelmeni istemiyorum. Bu benim için acı... Senin dostluğundan uzak kalmak, konuşmalarını dinleyememek benim için çok acı... Ama ne yaparsın, bir zaman daha bu acıya katlanalım. Elbet dostluğumuzu yeniden canlandıracağımız günler de gelecek.

Neden böyle davrandığımı merak etmekte haklısın. Sebebini anlatayım. Eğer gazetelerdeki havadisleri, sen de benim gözümle okumuş olsaydın, zâten bana hak verirdin. Sana bunlardan bazısını hatırlatayım. Trafik düzenine uygun hareket etmediğini söyledi diye, bir mebusun trafik memuruna hakaret ettiğini gazetelerde okumuşsundur. Ya memur kadını tokatlayan mebus... Geçen gün de bir mebus, bir belediye memurunu nakavt etmiş...

Sevgili kardeşim!... Sakın sana gelip gitmiyorum diye, bana darılma. Gazetelerde yazılanları okuyorum da, korkuyorum. Bilirsin ben nazlı büyütülmüşümdür. Anam babam fiske vurmadı. Hocalarım döğmedi. Şimdi kırkımdan sonra mebus dayağı yemek hoşuma gitmez.

Sen şimdi, beş parmak bir olmaz, dersin. Doğru... Ama, o bir olmayan beş parmaktan hangisinin olduğunu kestirmek zor.

Ne olur, ne olmaz... Sözüme, kaşıma, gözüme ne kadar dikkat edersem edeyim, belki istemeden seni kızdırıveririm. Neye kızıp, neye kızmayacağın da belli olmaz ki kardeşim...

Meselâ evime gelirsin,

— Nasılsın?

dersin. Ben de nasıl olduğumu söylerim. Seni kızdırmağa zaten bu kadarı yeter.

— Ne var, ne yok?

diye sorarsın. Ben de sana akşama kadar yokları sayarım. Bu da seni küplere bindirir.

Senin teşriî masuniyetin, benim mesken masuniyetimden üstün olduğundan, kalkar beni bir temiz döğersin. Dostluğumuzdan, arkadaşlığımızdan oluruz. Onun için sevgili kardeşim, şu mebusluğun geçip, iyi oluncaya kadar birbirimizi görmeyelim.

Sen şimdi pek ihtimâl vermezsin ama, nasıl olsa bir gün mebus olamıyacaksın. O zaman, senden evvelkilerin yaptığı gibi ,gazetelerimizden birinde, mebusluğum zamanındaki düşüncelerin tam aksi, zıddı olan yazılar yazar, halka demokrasi dersi verirsin. İnşallah, işte o zaman, sevgili kardeşim, birbirimize gider geliriz, dayak atmadan, dayak yemeden rahat rahat konuşur görüşürüz.

Hasretle gözlerinden öperim sevgili kardeşim.

Eski mahalle, mektep, askerlik ve iş arkadaşın

Meselâ TAHSİN

ŞAKALARI

DÜNYANIN SONU!

Bir profesör konferans veriyordu. Dünyanın yedi milyar sene sonra yok olacağını söyleyince, dinleyicilerden biri bağırdı:

— Kaç sene sonra dünya mahvolacakmış!

— Yedi milyar sene sonra.

Dinleyici geniş bir nefes aldı ve:

— Çok şükür! dedi. Yedi milyon sene sonra dediniz zannettim de ödüm koptu..

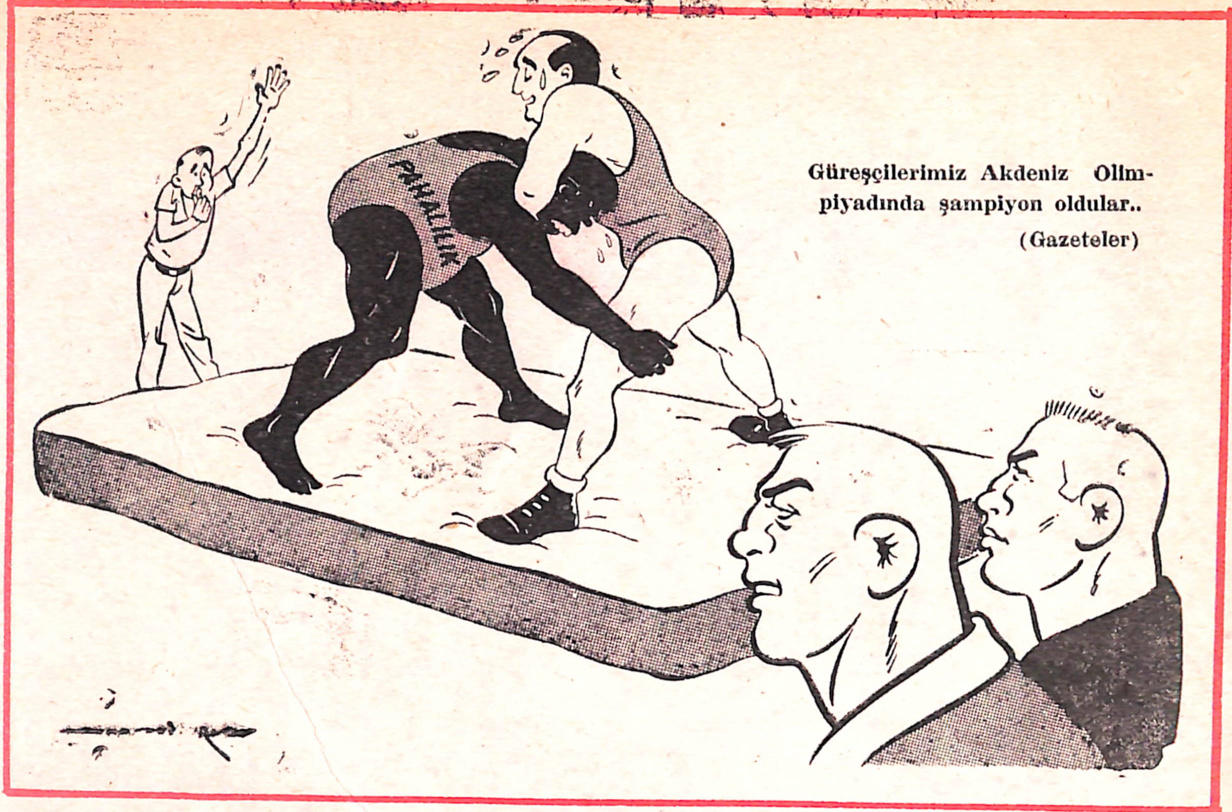
MÜDAFAA

Genç kız, nişanlısını görmeğe gitmişti. Onu neşesiz ve sinirli buldu. Bunun sebebini sorunca, gürledi:

— Nasıl sinirlenmiyeyim, baban benim için aptal demiş, sen de bir tek kelime ile beni müdafaa etmedin!

Genç kız hayretle cevap verdi:

— Kim demiş seni müdafaa etmedim. Ona, görünüşe aldanmamasını söyledim ya!..

Güreşçilerimiz Akdeniz Olimpiyadında şampiyon oldular.. (Gazeteler)

Şampiyon — Amma zorlu Arap ha!.. Biz bile bu kadar dayanıklısına çatmadık!..

ALO.. ALO.. Burası Akbaba Radyosu!

— Allo Allo!.. Burası yüksek dalga, teknik arızalı, parazitli Akbaba radyosu... Sayın dinleyiciler! Şimdi, hava ve cıva işlerimize dair, Hava Cıva İşletmeleri Genel Müdürü Ali bey bir konuşma yapacaktır. Tırr, pırr... zırrr... (Bu sesler parazittir. Yanlış anlaşılmamasını rica ederiz.)

— Aziz vatandaşlar!.. Son günlerde Hava Cıva işlerimiz hakkında, bozgunculuk yaratmak istiyenlerin meydan nutuklarıyla nasıl gizli bir maksat peşinde koştukları artık anlaşılmıştır. Şimdi, Hava Cıva İşlerimizi ve işletmelerimizi, hepinizin kolayca anlıyacağı bir dille açık, ve seçik olarak, en küçük bir şüpheye yer bırakmıyacak şekilde izah edeceğim. Tırr tarrr tırrr... (Bu seslerin asla muhalefet olmayıp, parazit olduğunu açıklarız.)

Muhterem vatandaşlar!.. Hava ve Cıva İşlerinin yeni organizasyonlara girilmesi bir takım kondüsyonların doğmasına, netice olarak ekonomik krizin para sirkülâsiyonundaki muvmanları, tabiî olarak tediye müvazenesinin üstüne çıkmakla, istihsal mallarındaki sun'î yükselişe paralel olarak kombine bir çalışma sonunda politik faktörler de gözden uzak tutulmıyarak, Fransız Maslahatgüzarı, Mösyö Jozef'in de «Trete Elem dö la guvernöman modern» isimli eserinde de çok güzel belirttiği gibi, bir ekonomik obje rantabilite olarak, gerek döviz ve gerek koordine edilmiş tezahürüne ancak liberalizm finansmanlarının zarurî icabıdır. Binaenaleyh tahdit politikasının arzettiği vahîm tediye mu vazesizliğinin, passif tarafından tam bir pozitiv görüşle rezüme ettiğim, bugünkü randıman ancak ve ancak aktivitenin rantabl kombinelerle âmme iktisadına intikalinde tediye bilânçosunun bir enflâsyon veya devaluasyon üstünde klâsik bir formasyona inkılâbı, unutmamak lâzım ki, kontenjan ve takasla ihracat durumunun regule edildiğini kollektif olarak teorikman izah etmekle kalmaz, pratikde de sübjektif bir problemin istatistik olarak eski devrin vahîm neticelere yol açtığını gösterir. Tar tarrr tırrr... (Bu sesler parazittir.)

Muhterem vatandaşlar!..

İşte bugün bize ağır hücumlarda bulunanlara cevabımız budur. En açık bir dille ,en ufak bir şüpheye yer bırakmadan sizlere her şeyi izah etmiş bulunuyorum.

— Allo allo!.. Burası Akbaba radyosu!.. Sayın dinleyiciler!.. Şimdi Zerzevat İşleri Genel Müdürü Abbas bey, memleketimizin zerzavat durumuna dair bir konuşma yapacaktır.

— Pek muhterem vatandaşlar!. Bu konuşmamdan rakkamların şaşmaz diliyle bütün hakikatleri önünüze sereceğim. 1946 dan 1950 ye kadar dört sene geçmiştir. 1950 den 1954 e kadar yine dört sene geçmiştir. 1954 den 1958 e kadar dört sene geçecektir. Bunun başka türlü olmasına imkân yoktur. 1950 den önceki senelere bakılırsa, vaziyet açıktır. 1947 senesinin Nisan ayı sonundan 1950 yılının haziran ayı sonuna kadar geçen üç sene içinde 954 milyon ve 1950 martından 1951 nisanına kadar 297 milyon, 1955 in ilk üç ayında 709 milyon, ki bunların yüzde on beşi 49 milyon eder. 1954 senesinden itibaren süratle artarak 209 tonu bulmuştur. 1954 sonunda daha da artmıştır. 1953 şubatından 1955 Çocuk bayramına kadar 918 milyon ve 1955 Çocuk bayramından palamut akınına kadar 760 milyon...

Aziz vatandaşlar! Bu milyonlar ne demektir? Bir insan yemeden, içmeden gece gündüz birer birer saysa, bir milyonu ancak iki senede sayabilir. Bizdeki 200, 500 900 milyonları düşünün. Saymağa insan ömrü yetmez. 900 milyon tane on parayı yanyana koysanız, günede iki defa gider gelirsiniz. 500 milyon tane kırk para yanyana konursa, dünyanın etrafını tam altı defa çevirir.

Aziz vatandaşlar! Rakkamların ikraz kabul etmez diliyle muhaliflere en susturucu cevabı vermiş bulunuyoruz.

— Allo allo!.. Burası Akbaba radyosu!..

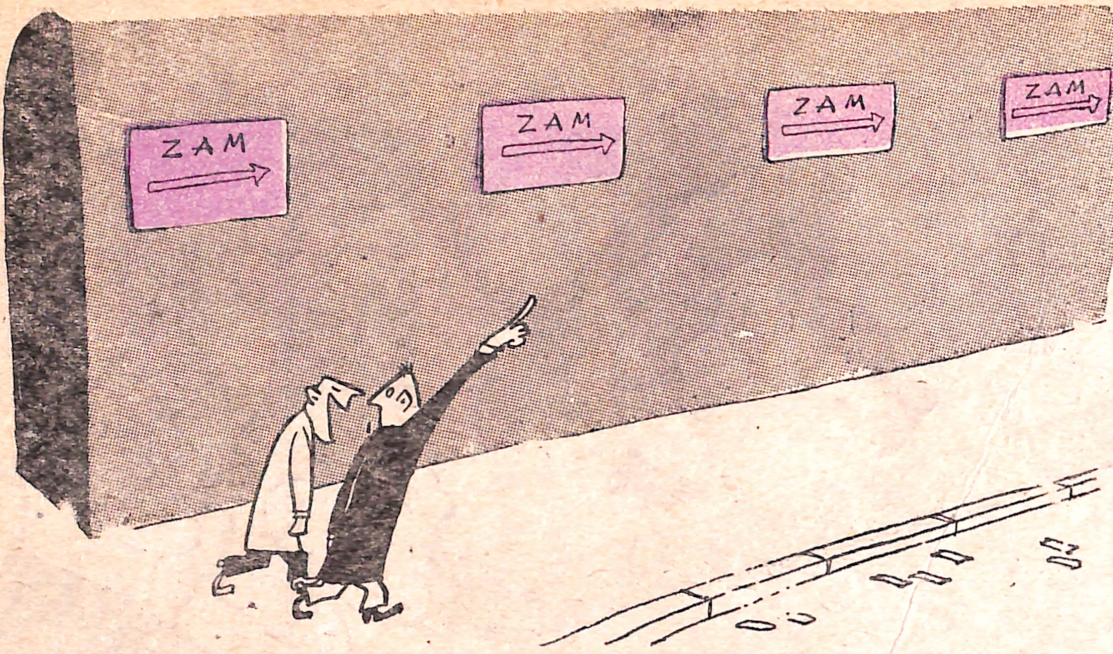
Sayın dinleyiciler, şimdi seçilmiş şarkılar programına başlıyoruz:

Ben esmeri fındık ile,
Ben esmeri fıstıkile
Ben esmeri nutuk ile beslerim,

Şeker ve Tekelden sonra Devlet D. Y., Havayolları, Denizyolları ve P. T. T. İdareleri de zam yaptı.. (Gazeteler)

BİZİM FAKİR!..

— Bu yol nereye gider?..
— Kurtuluş'a!..

(Nehar Tüblek)

Plajda Bir Adam BOĞULDU!

Yazan: Cankurtaran

BU yazıda, mizah mübalâğasının, uydurmanın zerresi yoktur. Plâjda bir adam boğuldu. Gördüklerimi, duyduklarımı olduğu gibi yazıyorum.

Adamı, hesap pusulasıyla plâj lokantasının garsonları boğmadı. Plâj yosunları da boğuntuya getirmediler. Adam, basbayağı denizde boğuldu.

Kayık sahile yanaşır yanaşmaz, plâjı dolduran kadın, erkek, çoluk çocuk etrafını aldı. Arkada kalan meraklı bir hanım, öne geçip daha iyi görmek için öndekilere:

— Ayol, çekilin başımdan, adam havasızlıktan boğulacak!.. diye bağırırken, bir yandan da kalabalığın içine sokuluyordu. Adamı kayıktan çıkardılar, başaşağı sarkıttılar.

Meraktan, mayosunun üstünü takmadan kabineden fırlayan bir genç kız, bir müjde sevinciyle elini sallıyor:

— Anne, anneee!.. Koş, bir adam boğulmuş!.. diye bağırıyordu.

Çocuklar, ellerini çırparak gülüyorlardı:

— Boğulmuş, boğulmuş!..

Lâsteks mayosundan sular süzülen genç bir kadın, çırpınarak kalabalığı yardı. Kumlara uzatılmış adamı görünce bir feryat kopardı, üzerine kapandı. Saçını başını yolarak ağlıyor:

— Hamdicim, Hamdicim!..

Diye feryat ediyordu. Şişman, kısa, badi badi yürüyen bir adam koştu. Ağlayan kadını kaldırdı:

— Ben buradayım!..

Genç, güzel kadın, şişman, dazlak kafalı adamın kollarına atıldı.

— Ah... Seni zannettim Hamdicim...

Hamdiciği, güzel kadını plâjın gazinosuna götürdü. Masada bir kaç kadın daha vardı. İçlerinden biri:

— Ayol, dedi, o adamın Hamdi'ye benzer yeri var mı?

Boğulan adam uzun boylu, zayıf, genç, gür saçlı, ağlayan kadının Hamdici'ği ise kısa boylu, şişman, ihtiyar, dazlak kafalı idi. Ağlayan kadın öbürüne:

— Ben onun Hamdi olmadığını biliyordum, diye fısıldadı, numaradan öyle yaptım, kendisini ne kadar sevdiğimi anlasın diye...

Kumlara uzatılmış adamın başında her kafadan bir ses çıkıyordu:

— Doktor... Doktor yok mu burada?

— Yahu çekilin de adam nefes alsın!..

— Bu ne biçim plâj!.. Hani bunun can kurtaranı?..

— Adam ölmüş mü bari?..

— Çoktaaaan!..

— Göğsüne bastırın... Kollarını açıp kapayın!..

— Ayol, telefon edin şurdan karakola...

— Karakol ne yapsın buna?.. Cinayet değil ki... Hastahaneye telefon etmeli.

— Başaşağı sarkıtın...

— Sakın kollarını oynatmayın... Daha fena olur...

Bu sırada plâjın sahibi geldi:

— Nerde o Bekir olacak namussuz?.. Onu da adam diye buraya muhafız tuttuk... Ne cehennemin dibine gitti?

— Nerde olacak... Kabine deliklerinden karıları seyrediyordur.

— Nabzına bakın!..

— Kalbi çalışıyor mu?

— Suratı mosmor olmuş zavallının...

Bir kadın çocuğuna çıkışıyor:

— Gördünüz ya... Allah esirgesin. Bundan sonra boyunuzu geçmek yok...

Plâjda çalışanlar, adamı ellerinden ayaklarından tutup bir kabineye soktular.

Şimdi plâjda küme küme olmuş lar, hep bu boğulandan konuşuyorlar:

— Belki de kurtulur.

Geçti artık. Tam bir saat denizin dibinde kalmış.

— Kardeş, tahtalbahar (!) mı bu, bir saat hiç insan deniz dibinde kalır mı?

— Belki de intihar etmiştir.

— Hiç zannetmem... İntihar edecek adama benzemiyordu. Ben gözümle gördüm, onda o surat yoktu...

— Kardeş, sen surata ne bakıyorsun?.. Bizim bir komşumuz intihar etmişti...

— Allah göstermesin...

— Yüzmesini bilmiyorsa, denize girmesin... Oh olmuş...

— Sus ayol...

— Arkadaşları söylüyor, gayet iyi yüzermiş.

— Bir atlamış, bir daha çıkmamış...

— Tok karnına girdiyse ondan da olur...

— Rakı içmişler...

— Hah tamam... Sarhoşken denize girdiyse...

— Belki de kalbi vardı...

— O yaşta insanda kalp olur mu?

— Ayağına kramp girmiş...

Doktor geldi. Polisler geldi.

Dört kadın kumlara uzanmışlar konuşuyorlar.

— Ah bir görsen, aslan gibi çocuk...

— Gözleri de bir güzel, yeşil yeşil de ortası böyle hâreli hâreli...

— Bir kirpikleri var... Nah böyle böyle...

— Yazık...

— Dişleri tertemiz...

— Ah, insan öleceğini bilse...

Adam öğleden evvel boğulmuştu. Ben akşam plâjdan ayrılırken, hâlâ ölen adamın kaşından, gözünün renginden tutun, bir dişinin altın olduğuna kadar her şeyinden konuşuluyordu.

□

TECRÜBE!

Plâjda, kumların üzerine yanyana uzanmışlardı. Nusret, sevgilisi canan'a sordu:

— Nişanlı olduğunu duydum, doğru mu?

Genç kız, elini Nusret'in çıplak omuzuna koyarak:

— Doğru!..

Nusret, uzandığı yerden doğruldu:

— Peki, benimle plâja geliyorsun, balolarda, eğlencelerde geç vakitlere kadar hep beraberiz. Haftada bir kaç kere de akşam yemeğini benimle yiyorsun. Bu ne biçim nişanlılık anlamadım doğrusu!..

Genç kız, bir kahkaha attı:

— Aşkolsun Nusret. Bunu anlamıyacak ne var; ayol, bunları yapmakla nişanlımın beni ne kadar kıskandığını, benimle ne kadar ilgilendiğini öğrenmek istiyorum da.

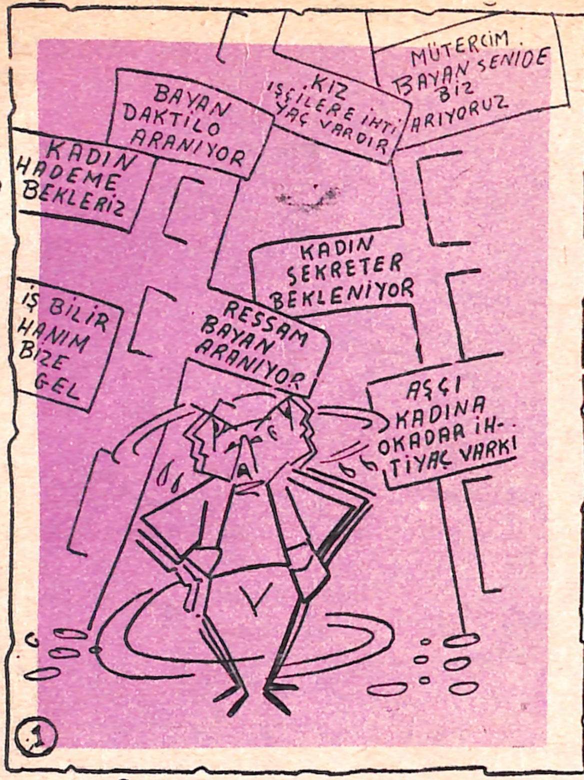
İTİRAF

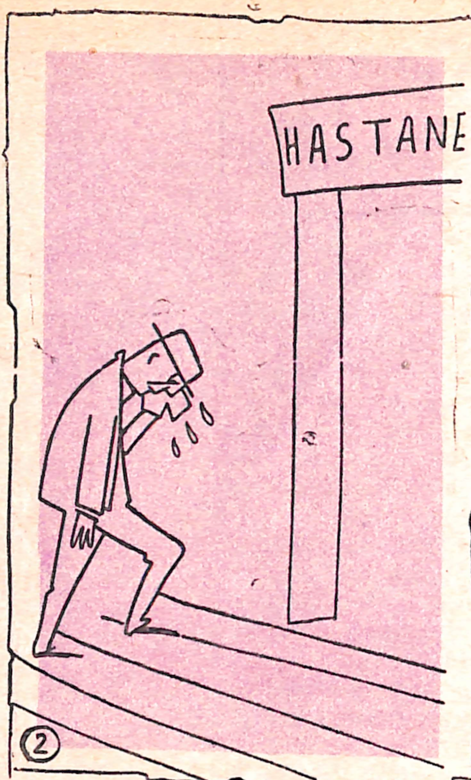
Damat, gelini öperken sordu:

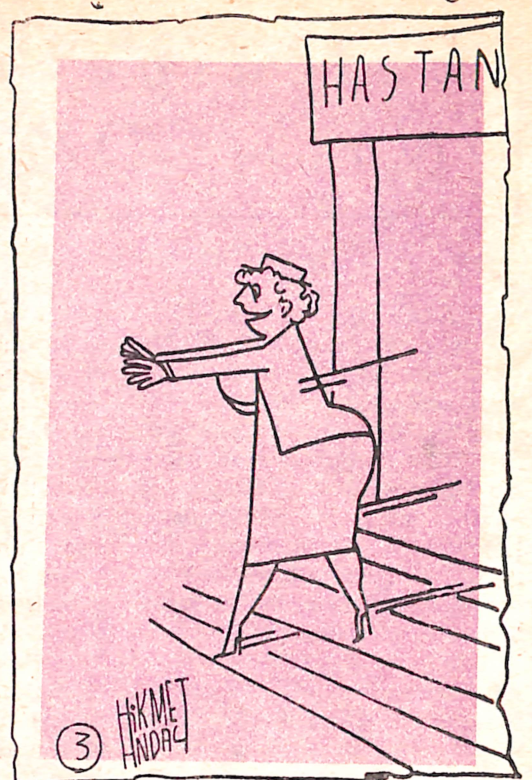
— İlk busenin tadı ve heyecanı başkadır, değil mi?

Gelin, hafifçe başını salladı:

— O muhakkak... Fakat ne sakleyayım, bu öpücüğün çok hoşuma gitti.

VATANDAŞIN MACERALARI!.. (Hikmet Andaç)

MİNİK HİKAYE

AYAK ÜSTÜ!..

Yaşlı adam, ağır adımlarla yürüyordu. Karşısına bir genç çıktı:

— Affedersiniz bey amca, saatiniz kaç?

— Saatı neyo soruyorsun evlât!

— Randevum var da efendim...

— Mânalı mânalı gülümseyerek) Tabii güzel bir kızla, değil mi?

— (Sıkılarak) Hayır.. hayır.. Bir arkadaşımla.

— Adı ne?

— Sabri...

— Memur mu?

— Hayır.. Ayni yerde okuyoruz.

— Demek sen talebesin.

— Evet..

— Nerede okuyorsun?

— Tıp Fakültesinde.

— Ooo, maşallah... Demek doktor olacaksın!

— Kısmet olursa...

— Ne doktoru olmak istiyorsun?

— Daha belli değil.

— Bir muayenehane mi açacaksın, yoksa aylıkla bir yerde mi çalışacaksın?

— Duruma göre.

— Bu arkadaşın Sabri de senin gibi doktor mu olacak.

— Öyle ya..

— Nerede oturur?

— Kadıköyünde.

— Soyadı Yılmaz mı?

— Hayır, Kocamaz.

— Kızkardeşleri var öyle mi?

— Hayır yalnız bir tek erkek kardeşi var.

— O da mı Üniversitede okuyor?.

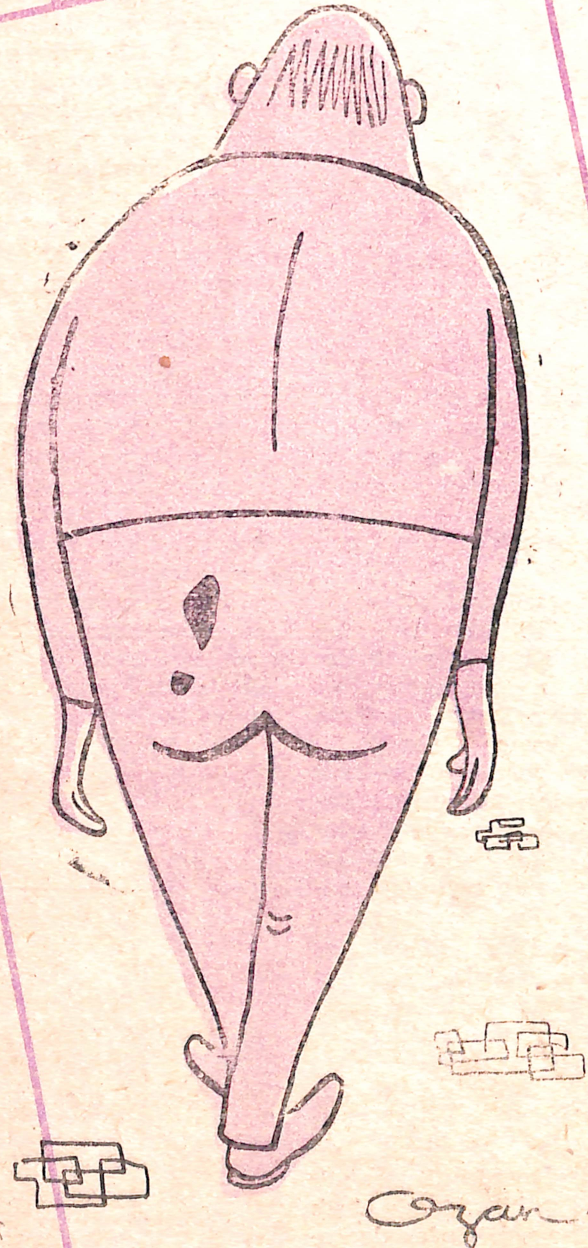
— Evet...

— Randevuna yetişmek için mi saatı soruyorsun evlât?

— Evet...

— Kusura bakma evlâdım.. Saatım yanımda değil, tamirde...

S. M. Y.

NAMUS LEKESİ!..

TESİRLİ İLÂÇ

Panayırda, elinde bir sürü hazır ilâç şişesi bir çığırtkan bağırıyor:

— İşte tıbbın son harika ilâcı. Saçları dökülenlere, kel kafalılara müjde...

Etrafını saran meraklılardan biri tereddütle sordu:

— Bu ilâç dökülen saçların yerine yenilerinin bitmesini sağlar mı?..

Çığırtkan gayet ciddi bir tavırla:

— Tabii.. dedi. Buna kendim de şahit oldum. Bu sabah şişelerden birini açarken bir kaç damlası tarağım üzerine düştü. Bir de ne göreyim, o bizim tarak diş fırçası olmasın mı?

Belediye Reisi Nasıl Olmalı?

Cevap: Bizimki gibi

KASABADA Belediye Seçimleri vardı. Birbirine karşı iki partinin iki kuvvetli adayı, öbür adayları gölgede bırakıyorlardı. Kahvelerde, dükkânlarda ,evlerde yapılan propagandalar bitmiş, iş meydan nutkuna dökülmüştü. Rakiplerden Beşir Efendi, askerliğinde tezkere bırakıp, Başefendi olmuş, sonra da bu kasabada otuz şu kadar yıl dâva vekilliği yapmıştı. Beşir Efendi'nin karşısında bakkal Kâzım Efendi vardı. Kâzım Efendi, uzun yıllar muhtarlık yapmış, çatra patra okur ama yazamazdı. Dükkânının hesabını, kendi icadı bir takım işaretlerle yapardı. Hükûmet konağının karşısına, kasaba ilk okulundan hocanın ders kürsüsü getirilmiş, üzerine sürahi ile bardak da konulmuştu.

Partiler arası hava çok iyi olduğundan, birbirinin can düşmanı iki rakip dâva vekili Beşir Efendi ile, eski muhtar ve bakkal Kâzım Efendi, kolkola kürsünün yanına gelmişlerdi. Kasabalılar, köylüler meydanı doldurmuşlardı. Dâva vekili Beşir Efendi, kasabanın en bilgini olduğu için, nasıl olsa kendisinin önce kürsüye çıkacağına güvenli:

— Buyur Kâzım Efendi, dedi, ilkin sen konuş!...

Kâzım Efendi:

— Tövbe, dedi, biz kimiz, hele sen bir buyur.

Üç devre Belediye Reisliği yapmış olan dâva vekili Beşir Efendi, nazlandı, mazlandı, sonunda kürsüye çıktı. Bunca yıldır kasaba mahkemesinde alışık olduğu dâva vekili edasıyla konuşmağa başladı:

— Vatandaşlar!... Üç devre Belediye Reisliğimizi bana lûtfettiniz. Ben de yine sizlerin yardımlarınızla bu vazifeye lâyık olmağa çalıştım. Şimdi yeni seçimlere giriyoruz. İlle beni seçin demiyorum. Zâten işlerim çok. yorgunum da... Amma, hemşerilerimin ısrarıyla adaylığımı koydum. İster beni seçin, ister başkasını (yan gözle Kâzım Efendiye baktı.) Şimdi ben sizlere, aklımın erdiği, dilimin döndüğü kadar, bir Belediye Reisinin nasıl olması lâzım geldiğini anlatmağa çalışacağım. Belediye Reisinin tecrübeli, olgun, görmüş, geçirmiş olması lâzımdır. (Beşir Efendiyle, Kâzım Efendiden başka adayların hepsi gençti). Belediye Reisliği yorucu bir iştir. Onun için çok yaşlı, saçı dökülmüş, takma dişli, torun torba sahibi insanın harcı değildir. (Rakibi Kâzım Efendi, Beşir Efendiden 14 yaş büyük, saçı dökülmüş ve takma dişli idi.) Elli yaşını aşmamalıdır. (Kendisi tam elli yaşında idi.) Kanunu, nizamı bilmeyen birini seçerseniz, işinizi göremez. (Kasabada onun kadar kanundan, nizamdan anlayan yok tu.) Beni seçin demiyorum. Ama dikkat edin. Çat pat okuyup ta yazması olmayan birini seçmeyin! Belediye Reisi her yere girer, çıkar. Pantalonu ütülü olmayan, kravat takmayan birini seçerseniz, kasabamızın şerefi düşer. (Kasabada ondan başka ütülü pantalon giyen, kravat takan yoktu.) Şapkası böyle benimki gibi (başından çıkarıp gösterdi) föter olmıyan birini seçerseniz, iki paralık oluruz. (Kasabada ondan başka fötr giyen yoktu.) Beni seçin, demiyorum. Ama Belediye Reisi seçeceğiniz adamın, anlattığım gibi olması lâzımdır.

Beşir Efendi kürsüden indi.

YAZISIZ!.. (Zeki)

Meydanı dolduran köylüler:

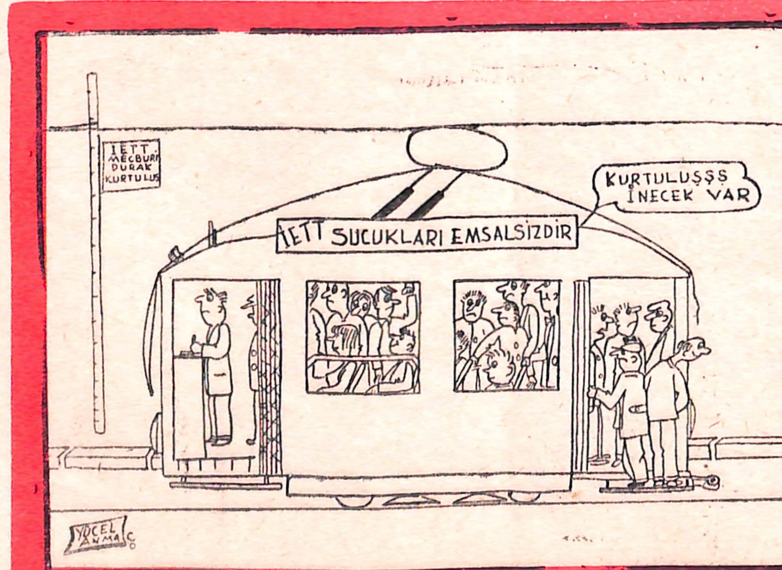
— Doğru söylüyor!...

— Yerden göğe haklı herif!..

diye söylenmeğe başladılar. Kâzım Efendi kürsüye çıktı:

— Ben, doğru dürüst iki lâfı bir araya getiremem ağalar, diye söze başladı. Beşir Efendi, size her şeyi söyledi. (Rakibi Beşir Efendi'yi göstererek) Seçeceğiniz Belediye Reisinin köpek dişleri altın olmalıdır .(Beşir Efendinin köpek dişleri altın kaplamalıydı). - Yine eliyle Beşir Efendiyi göstererek- Belediye Reisinin gözleri mavi olmalıdır. (Köylüler kahkahalarla gülmeğe başladılar.) -Parmağıyla Beşir Efendiyi işaret ederek- Sol yanağında ben olmalıdır. (Beşir Efendi hiddetten kıpkırmızı oldu.) Belediye Reisinin işte bunun gibi elinde bastonu, burnunun üstünde gözlüğü olmalıdır. (Köylüler kahkahadan kırılıyorlardı). Belediye Reisinin adı da Beşir olmalı.

Kâzım Efendi kürsüden indi.

KURTULUŞ!.. (Yücel Anmaç)

Köylüler kahkahadan kasıklarını tutarken, Beşir Efendi de, hiddetten bıyıklarını dişleriyle çekiştiriyordu.

Propaganda ertesi gün yine devam edecekti. Köylüler iki parti olmuşlardı. Çoğu Beşir Efendi'nin tarafındandı. Beşir Efendi, artık, siyasî nezâketi bırakmış, rakibinin bütün kirli çamaşırlarını ortaya dökmüştü. Şimdi Bakkal Kâzım Efendi'nin ne mal olduğu dillerde dolaşıyordu. Ertesi gün meydanı dolduran kalabalık iki misli artmıştı. Beşir Efendi, bir gün önceki hırsıyla, soluya soluya kürsüye çıktı:

— Vatandaşlar! Artık baklayı ağzımdan çıkarmağa mecbur oldum. Bu adamın muhtarlığı zamanında neler yaptığını bilmeyen var mı? Kasabaya, dışardan büyük bir adam gelse, nereye gider? Doğru Muhtar Kâzımın evine, değil mi? Neden?... Bunun sebebini hepiniz biliyorsunuz... Geçen sene hususiyle gelen üç kişi evine inince, yandım Emineyi iki gün iki gece bağda oynatan bu değil mi?

Köylüler:

— Vallaha doğru...

— Sahi be...

diye söylendiler.

— Vatandaşlar!.. Kurban bayramında fitre diye aldığı pöstekileri nereye gönderdiğini biliyor musunuz? Belediye Reisi olmak isteyen bu adamın imam nikâhıyla evinde dört karısı olduğunu bilmeyen var mı?

Köylüler arasından:

— Aşkolsun herife!...

Sesleri yükseldi.

— Vatandaşlar! Bu adamın muhtar olmadan önce bir bakkal dükkânından başka bir şeyi yokken, on sene içinde kasaba-

nın yarısına nasıl sahip olduğunu hepiniz bilirsiniz.

Yer yer:

— Amma becerikliymiş be muhtar!... Sesleri yükseldi.

— Vatandaşlar!... Daha söylenecek çok lâf var. Ama ben susuyorum. Şimdi artık, ister onu seçin, ister **beni...**

Meydanda bir alkış koptu. Sıra Kâzım Efendideydi. O, bıyık altından gülerek, ağır ağır kürsüye çıktı. Kahvede konuşur gibi rahat rahat konuştu:

— Beşir Efendinin dedikleri hep doğrudur. Beşir Efendi, otuz senelik dâva vekilidir. Ne iki dönüm tarlası vardır, ne bir çift öküzü... Çok namuslu adamdır, on parası yoktur. Evine bir yabancı misafir gelse, oturtacak, yatıracak yeri bile yoktur. Bana gelince, onun dediği gibi, muhtar olana kadar on param yoktu. Şimdi iki yüz baş davarım, dört karım, iki yüz elli dönüm tarlam var. Hamdolsun param da çok... Onun ütülü pantolu var, fötürü var, gözlüğü var, kravatı var. Benim yazmam çizmem yok... Gayri siz bilirsiniz.

Nutuklar bitmişti. Herkes dağıldı. İki gün sonra seçimler yapılacaktı. Muhtar Kâzım Efendinin dostları, dükkânına doldular.

— Ne yaptın be Kâzım Efendi? Hiç öyle lâf olur mu? Sen bu Beşiri melâike yaptın... Onun parası yok mu? O seni satın alır be...

Kâzım Efendi kıs kıs gülüyor:

— Hele bakalım seçimlerde ne olur?... diyordu.

— Yahu... Senin kurban derilerini Tayyare Cemiyetine gönderdiğini biz biliyoruz. Neye iftira ediyor, demedin?

— Hele seçime bakalım, ne olur?

— Yahu, senin iki yüz elli dönüm tarlan, iki yüz baş davarın nerde? Senin babadan kalma otuz dönüm tarlanla, bir çift öküzün var... Yandım Emineyi bağda oynatan asıl o herif...

Bütün bunlara Kâzım Efendi:

— Dur bakalım... Seçimleri görelim!...

diye gülümsüyordu.

Seçimler yapıldı. Dâva vekili Beşir, Muhtar Kâzımın dörtte biri kadar bile oy alamamıştı. Rey vermeğe giden köylüler birbirlerine şöyle diyorlardı:

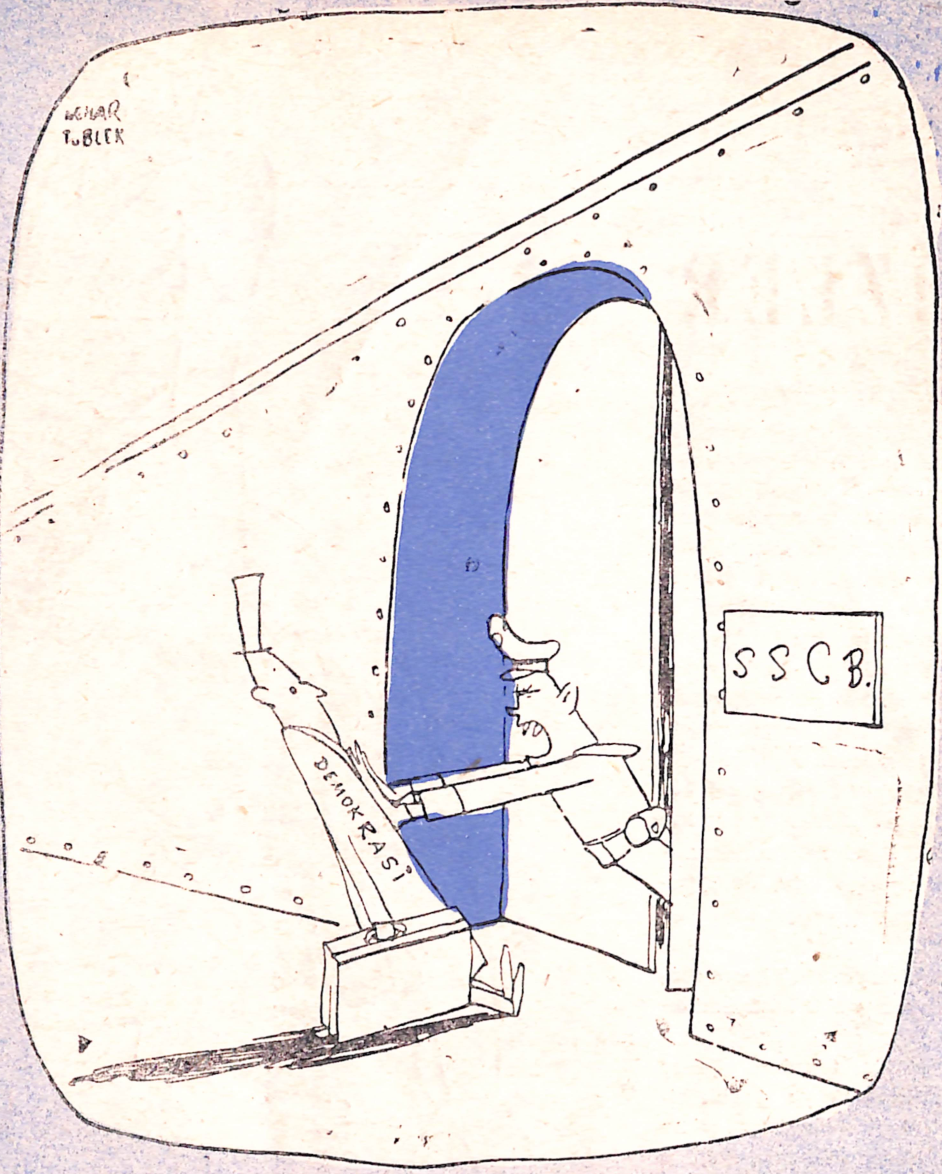
— Bize yol ilâzım, su ilâzım, damızlık hayvan ilâzım, pangadan grado ilâzım... Tohumluk ilâzım. Bu Beşir olacak herif, bunca yıldır kendini bilem onaramamış, gasabaya ne hayırı olur... Beceriksizin biri!... Garı oynatmasını bilmez, böyük adam ağırlamasını bilmez, elinden bir iş gelmez. Reyinizi Kâzım Efendi'ye verin...

O seçimden sonra Belediye Reisliğine adaylığını koyanlar, şöyle propaganda nutku veriyorlar:

— Vatandaşlar!... Beş yüz sığırım, dört çift öküzüm, dört te karım var. Beş yüz dönüm tarlam var. Haftada bir karı oynatırım. Bütün bunları açıkgözlüğüm sâyesinde altı ayda yaptım...

□

DEMİRPERDE TURİSTLERE AÇILIYOR.. **(Gazeteler)**

— Dışarıı... Sen giremezsin!..

(Nehar Tüblek)

AKILLI ŞOFÖR!

Nuri Gelelioğlu trafik imtihanında, bir şoför namzedine sordu:

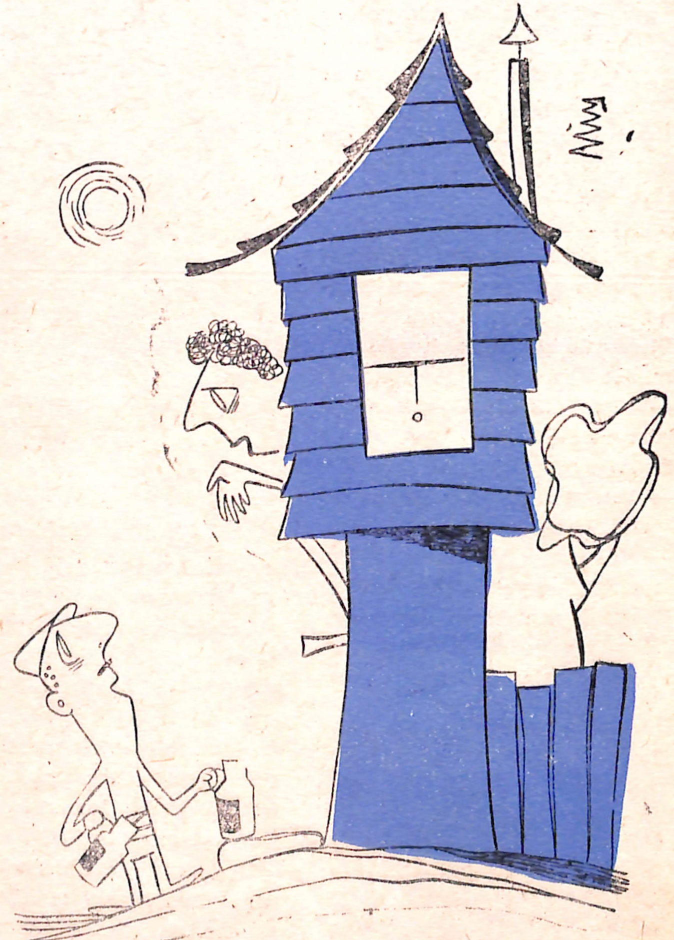
— Farzedelim ki, arabandasın, kendini birdenbire trenle imdadı sıhhî otomobili arasında buldun, bunlardan birisine toslamak zorundasın. Böyle bir durumda hangisine toslarsın?

Şoför namzedi cevap verdi:

— Trene toslamayı tercih ederim.

— Neden?

— Çarpışmadan sonra imdadı sıhhî otomobilinin beni derhal hastahaneye götürmesi için...

— Aman Mustâfendi, terkos yine kesilmiş, bize iki kilo süt veriver bari!...

(Niyazi Yoltaş)

İKİZLER

Yazan: Kazık kadar

OLGA'yı plâjda tanıdım. Şimdi mevsim yaz. Onun için Olga'yı plâjda tanımağa mecburum. Kış olsa, sinemada, baloda tanıdım, derdim. Olga'yı plâjda tanıdın mı, yaz hikâyesi olur. Sinemada tanıdın mı, kış hikâyesi... Bu yaz bir kere bile plâja gidemedim. Bir hikâye yazacağım diye, en azından elli lirayı gözden çıkarıp plâja gidecek değilim ya... Bilsem, hikâyedeki gibi güzel bir Olga ile tanışacağımı, elliye de kıyarım, yüze de... Bende nerde o şans?.. Olga yerine, karşıma Olganın anası, anası çıksa yine iyi, babası çıkar...

Lâfı piç etmeyin de, hazır formundayken, şu yazlık hikâyemi anlatayım!

Olga'yı plâjda tanıdım. Şeker gibi kız... Bilirsiniz ya, yazlık hikâyelerdeki kızlar, hep böyle şeker gibi olur. Neden derseniz, insanın ağzının suyu aksın diye...

Bırakın da şu hikâyeyi anlatayım... Şeker gibi kız. Madem şeker gibi, günah bende yok, yemek lâzım bu kızı... Kumların üstüne yüzü koyun yatmıştı. Başladım et rafında fırdolayı dönmeğe... Baktım pas veriyor. Vermese hikâye olmaz. Elbet bir şeyler olacak ki, hikâye olsun.

Kuzum ben size yazlık hikâyenin nasıl yazıldığını mı öğreteceğim, yoksa hikâye mi anlatacağım?

Etrafında çark-ı felek gibi dön düm, döndüm... Olga dayanamadı:

— Vire yetisir!.. Donme artik! Basim dondü...

Dedi.

— Ben vantilâtörüm, dedim, seni yelliyorum...

— Val benim yelpazem... Kendim kendisime yellenirim, dedi.

Benim de dönmekten başım döndü, Olga'nın yanına düştüm. Lâfa bir yerden başlamak lâzım ya, ha-

Adam — Evet, sana yüzme öğretirim demiştim amma, boğulmaktan korkuyorum!..

vadan başlasak uzun sürer. Ben kestirme yolları severim. Onun için, Olga'nın kulağına fısıldadım.

— Burada yok baska kimse duyazak... Hizli konus!.. dedi.

— Kimse yok ama, dedim, okuyucular duyar, ayıp olur.

Benim hayatta kadından yana şansım yoktur. Erkekten yana da yoktur ya... Ama hikâyelerde şan sıma diyecek yoktur. Hep kızların en şekerini, en lokumunu seçerim. Onlar da iyi davranırlar. Hani şu hikâyelerdeki kızlar da olmasa, halim duman...

Doğrusunu isterseniz, benim hikâye mikâye anlatacağım, bir iş yapacağım yok. Bırakalım şu Olga'yı kendi haline, elbet bir şeyler yapar kız...

Olga dedi ki:

— Plâj kalabalık... Herkes boş kabine bulamıyor. Yazık... Sen benim kabineme gel de, hiç olmazsa bir kabine boşalsın...

— Hâââ... Bak bunu iyi akıl ettin Olga...

Olga'nın kabinesine girdik. Olga'nin kabinesi «aile kabinesi...» Aile kabinesine girince, mecbursu-

nuz bir aile olmağa... Ben ailenin reisi oldum. Ailede reisin ödevi, para vermektir. Olga istedi, ben de aile reisliğinin şerefine leke sür memek için verdim. Olga dedi ki:

— Benim ikiz kızkardeşim var. Hık demiş burnumdan düşmüş. Bir elmanın yarısı o, yarısı ben... Ah Maro... Bizi yanyana görsen, hangimiz Olga, hangimiz Maro, ayıra mazsın...

— Peki, hiç bir farkınız yok mu?

Sağ baldırını sıvadı:

— Ben burada benim vardır. Mora'nın da sol bacağında beni vardir.

— Merak ettim Maro'yu. Nerede?

— O da plâjda...

Kabineden çıktık. Denize girdik. Bir ara başımı denize soktum, çıkardım ki, Olga yok... Sağa

YAZISIZ!..

(Necmi Rıza)

sola arandım yok... Elbet çıkar bir yerden... Bir de baktım, kumlara uzanmış.

— Olga!.. Nereye kayboldun? Yüzüme acaip acaip baktı:

— Ben Olga değilim, dedi.

— Numara yapma bana...

— Ben Olga'nın kardeşiyim, Maro...

Benzemek bukadar olur. Ama içime bir kurt düştü. Sakın Olga, beni denemek için bu numarayı yapmasın?

— İnanmam! dedim.

— Biz çok benzeriz... Olga'nın sağ bacağında, benim sol bacağım da ben vardır.

Aklıma erkekçe, yani ahmakça bir kurnazlık geldi.

— Seninle elli lirasına bahse girerim ki, sen Olga'sın...

Bahse girdik.

— Göster benini...

— Herkesin içinde mi? Gel kabineye göstereyim...

Maro bahsi kazandı. Helâl olsun elli lira...

Kabineden çıktık. Maro'yu kaybettim. Öyle de kalabalık ki... Hah, burdaymış ...

— Maro... Nereye kayboldun?

— Ben Maro değilim.

— Sahi mi? Aman Olga, sen misin? Ne kadar benziyorsunuz bırbirinize... Ama ben o Maro'yu hiç beğenmedim. Çok soğuk kız... Sen nerde, o nerde?

Olga memnun oldu.

— Soğuktur, dedi. Sakın ona da...

— Yooo, vallahi. Senden başkasına kötü gözle bakarsam gözüm çıksın...

Aile kabinemize girdik. Aile reisi olmak kolay mı? Gitti bizim bir elli ,papel daha... Hadi denize ... Aaaa... Olga yok... Nereye gider bu kız... İşte buradaymış.

— Nereye kayboldun Olga?

— Ben Maro'yum...

— Ben de seni Olga sanmıştım. Aman ne çekilmez şey o Olga?... İnsana sıkıntı veriyor.

— Öyledir o...

Hepimize öğüdüm, sevgili ararsanız, ikiz bulun. Çifte katlı ekmek kadayıfı gibi oluyor. İdare et menin yolu da bu: «Sen cicisin, öbürü kaka... »

Plâjdan eve döndük. Dönüş Maroyla oldu. Ertesi gün eve Olga geldi. Olga ile Maro'ya tarife yaptım. Bütün korkum, bir karşılaşma olmaması... Olmadı da. Ama daha beteri oldu. Bir gün evdeydik. Olga'nın sağ baldırına baktım, bir ben...

— Sen kimsin? dedim.

— Olgayım!.. dedi.

Sol baldırına baktım, bir ben.

— Sen kimsin? dedim.

— Maro'yum, dedi.

Benim ikiz diye sarıldığım hep bı kız değil miymiş...

— Ah salakakimu, dedi, hayat çok pahalı... Her şeyde zam var. Bir kişinin geçinmesi zor. Ben de iki kişilik yiyorum.

İnsanın şansı olmazsa, ne yaparsa yapsın, hikâyede bile iki defa kazıklanıyor.

— Ohoooo!.. İstanbul'da böylesi çoook!..

(Niyazi Yoltaş)

SÜRPİK DENİZ HAMAMINDA

Yazan : FİSKE

MATMAZEL Sürpik, esmer, karakaşlı, kara gözlü, son derece işveli bir kızdı. On altı yaşına bastığı zaman ırkına mahsus bir hususiyetle bıyıkları terlemeğe başlamıştı. On yedisinde bacakları, kolları, on sekizinde göğsü bol tüylerle örtüldü. Mamafih Matmazel, bu kıllı vücudunu şık elbiselerle gözden saklamasını biliyordu.

Kızının evlenme çağına geldiğini gören annesi Meryem dudu ara sıra ağzını arıyordu:

— Sürpik, Agopta hoşlanoorsun diyorlarsa doğrudur?

Sürpik kırıtarak cevap veriyordu:

— Hangi Agobu soroorsun, ha şu Kelekyan derlerse odur?

— He?

— Öyle hentlerin nesinden hoşlanacak mışım ki!

— Noksanı nedir ki yavrum? Dört kaşlı, dalyan gibi oğlandır. Tahsili der isen ona da söz yok. Koynunda (Robert Kolej) in çarşaf gibi diploması duroor. Babası yüklü heriftir. İstikbali yolunda. Bank Otomanın «Kontabilite» sinde çalışoor, bilmior sun?

— Biloorum?

— Neye hent doorsun?

— Hissiyatça noksandır.

— Ne gibi ağnamadım!

— Bir misal ile ağnatayım: Geçen akşam Fenerbahçesinde promenat edoorduk. Güneş tastamam gurup kertesine gelmişi di. Semavatı elvan elvan boyamışidi.

— Agop!

Dedim.

— He?

Dedi.

— Güneşi neye benzetoorsun?

Dedim ise ne cevap etse beğenirsin?

— Balkabağına!

Demek. Meryem dudu dayanamadı.

— Çüş ol! demedin?

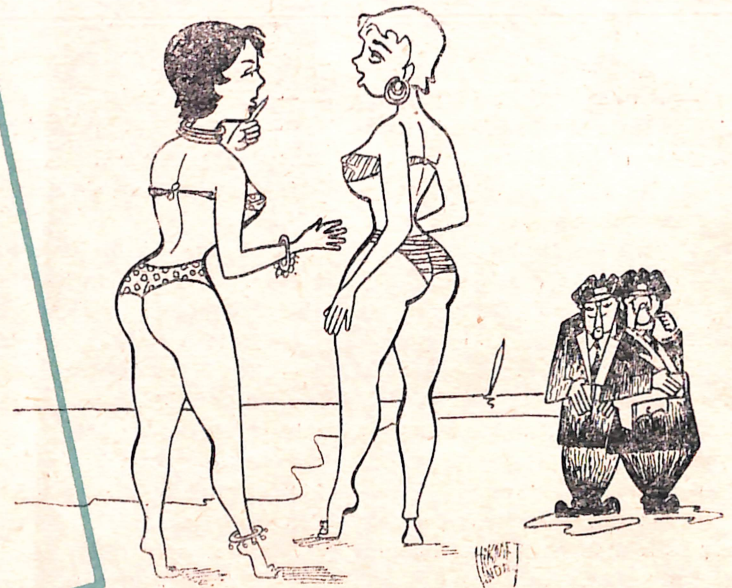
— Hayır mamam, o anda bana bir mefret geldi. Suspus oldum.

Matmazel, o yaz ailesile (Kalamış) a taşınmışlardı. Orada Mösyö (Jan) isminde frenk bozması bir delikanlı ile tanıştılar. Bir zaman beraber gezdiler tozdular. Meryem dudu kızının bu gençle evlenmesini çok istiyordu. Bir Fransızla sıhriyet peyda etmek onun için pek şerefli bir şeydi. Fakat bu münasebeti çok sürmedi. Sürpik'le Jan bir

REKLÂM!..

(Güner)

— Saat 10 da Şaban'la, 11.30 da Fuzuli beyle, 13.45 te Canip'le, saat 18.30 da da Halis beyle, randevum var

— Şiiiişt... Yavaş söyle, istifçi diye götürürler!..

(Hikmet Andaç)

müddet sonra ayrıldılar. Meryem dudu tekrar kızının ağzını aramak ihtiyacını duydu.

— Yavrum, dedi, mösyö Jan'ı beğenoorsun?.

Sürpik omuzlarını kaldırdı.

— Bilmoorum?

— Bilmoorsun olur, her baman beraber değilsin?

— Yok, bir hafta oloor ki ben ondan mefret etmişim!

— Meğa Asvas, Mösyö (Janı) da beğenmoorsun? Fransızca konuşoorsa ağzından ballar akoor. Hiç Pariste doğmuş adam dan mefret edilir?

— Terbiyece noksanı var?

Meryem dudu hayretle ellerini dizlerine vurdu.

— Neler doorsun, Sürpik! Mösyö (Jan) sana komplimanlar etmoor? elini yüreğinin üstüne koyup:

— Ah, Matmazel Sürpik, bu ne letafet! Kulun, kurbanım olam! Demoor. Bu lâfları ki sana gizlice edoorsa işitmoorum sanırsın?

Sürpik hıçkırmağa başladı. Dudaklarının arasından şu cüm le döküldü.

— Meğerleyim hepsi yalan imiş!

— Yağnışın var, yürekten edilen lâfa yalan sığar?

— Sus ol da ağnatayım: Geçen pazar akşamı kavli karar ettik. Plâjda buluşacağıydık. Baktım, takkesinde gelmiş bekleoor, mayom ile yanına vardım ise tınmaor!

— Bonjur Mösyö Jan, beni ta nımoorsun?

Dedim.

— Hayır, kim oloorsun?

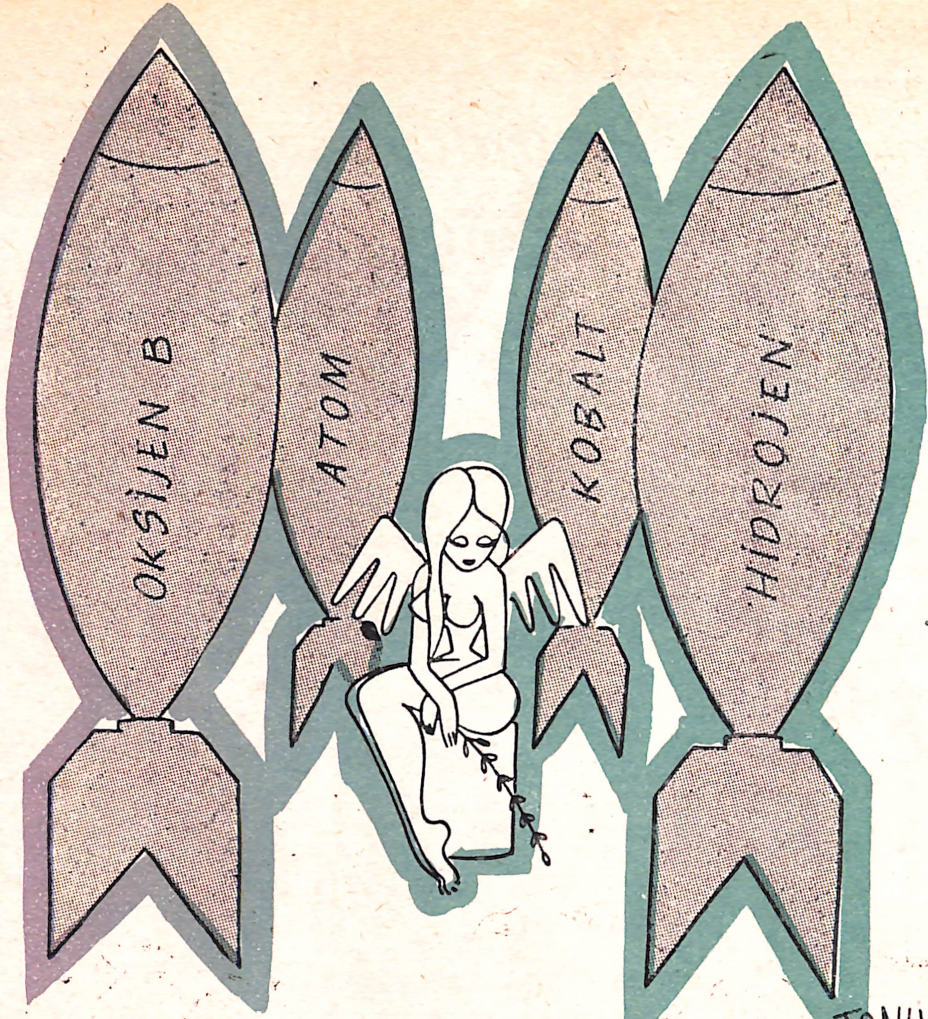
Dedi.

— Matmazel, Sürpik değilim?

Yüzünü nefret ile buruşturarak:

— Yağnışınız var mösyö, dedi, erkekler hamamı şuradadır!

Fiske

DÖRT BAŞI MAMUR!..

(Tonguç)

KISA HİKÂYE

KÂBUS!..

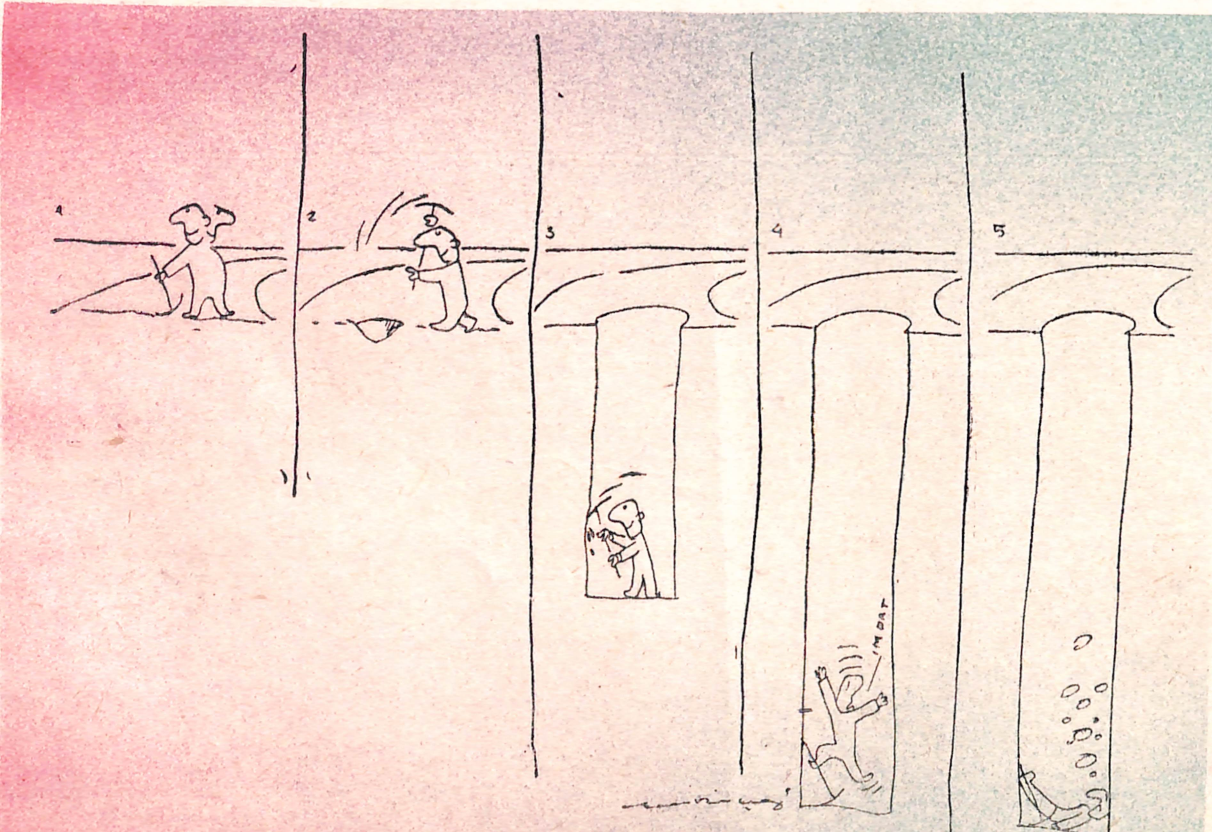
EVLENELİ epey olmuştu. Karı koca, nasılsa bir biçimine getirmişler, o yaz seyahate çıkmışlardı. Az buçuk eğlenmek istiyenin gideceği yer neresidir? Malûm... Onlar da, Venedik'te biraz oyalandıktan sonra doğru ver elini Paris demişler, Gare de Lyon'da trenden inmişlerdi. bir iki gün yerleşip dinlendikten sonra, başladılar o gazino senin, bu gece kulübü benim, dolaşmağa... Biraz masraflı oluyordu gerçi ama, adamı üzen bu tarafı değildi: karısına bir hal olmuştu. Kadının ruhunda bir inkılâp olmuştu aslına bakarsanız. Âdeta gençleşmiş, daha doğrusu şahit olduğu eğlence hayatının karşısında bir gençlik rüyası yaşar hale gelmişti. Parisin malûm tesirine kapılmıştı o da...

Bir akşam, Casino de Paris'de bir strip-tease (soyunarak dans) sahnesi seyrettikten, boğuk sesli bir yeni yıldızın tahrik edici şarkılarını dinledikten sonra, mestolmuş bir halde dönüyorlardı. Concorde meydanından geçerlerken, kadın, mehtaba daldı. Seine üzerindeki köprüye geldikleri zaman, tamamen romantik hayaller içinde kocasına yalvardı:

— Haydi, dedi, sen de bana, ömrünün rüyası olduğumu söyle...

Adamcağız bir karısına, bir ken disine baktı. Sonra yumuşak bir sesle hatırlattı:

— Söyliyeyim ama karıcığım, sakın bana kabahat bulma sonra. Bilirsin ya, ben yalnız kâbus görürüm! — Mim —

KARABORSACININ MACERALARI!..

(Şadi Dinççağ)

Bir Yırtık Pantalonun Hikâyesi

Nakleden: Hasan Âli EDİZ

BİRİNCİ SAHNE

Romeo (çıplak olarak elindeki pantalonları muayene eder) — Hay Allah belâsını versin! Ne aksi iş! Nasıl da farkına varmadan pantalonlarımı yakmışım? Hem de en görünür bir yerden. Çok fena! Hemen bunu yamatmak lâzım!.. Çünkü bugün Jülyet'le randevum var. Hemen bir terziye koşmalı.

İKİNCİ SAHNE

Büyük bir şehrin tanınmış «elbise tamir atölyesinde». Atölyenin kapısı önünde sıra bekleyen büyük bir kalabalık var. Romeo, kuyruğun en gerisindedir. Uzun ve can sıkıcı bir bekleme!)

Romeo — Bu pantalonlara belli olmıyacak şekilde bir yama vurabilir misiniz?

Siparişleri kabul eden kız — Tabiî vurabiliriz.

Romeo — Tabiî, hemen şimdi yaparsınız, değil mi? Ben şuracıkta beklerim.

Kız — Maatteessüf. Şimdi yapamayız! Pantalonlarınızı bırakınız ve bir buçuk ay sonra geliniz!

Romeo (Büyük bir ümitsizlik içinde) — Ne, ne diyorsunuz? Benim bugün Jülyet'le randevum var.

Kız — Bu bizi ilgilendirmez!

Romeo — Ama insaf ediniz!.. Böyle çıplak bir halde, iç donu ile Jülyet'in yanına nasıl gidebilirim?

Kız — Rica ederim, öteki sıra bekleyenlere mâni oluyorsunuz? (Sonra acıyarak) İstasyon caddesindeki 17 numaralı atölyeye giderseniz belki orada daha çabuk yaparlar.

(Romeo, koşa koşa gider.)

ÜÇÜNCÜ SAHNE

(İstasyon caddesinde, 17 numaralı tamir atölyesi.. Büyük bir kapı.. Kapıda bir kapıcı)

Romeo — Babacığım, şu gördüğün pantalonları yamatmak istiyorum!

Kapıcı — Bas bakalım. Senin gibi pantalonsuz bir sürü insan var.

Romeo — Böyle arkası yanık pantalonlarla gezilmez babacığım, öyle değil mi?

Kapıcı **(Kayıtsız)** — Herkesin pantalonu yanıyor! Ne tuhaf! Bize gelenlerin hepsinin de pantalonlarının arkası yanık.

Romeo — Babacığım, elbet bir zamanlar siz de geçtiniz! Benim bu gün randevum var. Buluşacağım kız harikulâde bir mahlûk! Adı Jülyet. İnsaf ediniz, bu kılıkla onun yanına nasıl gidebilirim?

Kapıcı **(Alaycı bir tavırlar)** — Herkesin randevusu var. Seninki başka mı? Haydi bas bakalım. Kapıdaki ilânı okumadın mı?. Bak orada ne yazıyor: Siparişlerin çokluğundan ötürü yeni sipariş kabul olunmaz!»

Romeo — Öyle ise ben mahvoldum.

Kapıcı — Oğul, haydi yine sana acıdım. Bak beni dinle! Park caddesinde büyük bir tamir atölyesi var. Aynalı falan şık bir yerdir. Herhalde orada pantalonunu yamarlar.

DÖRDÜNCÜ SAHNE

(Park caddesindeki tamir atölyesi. Aynalar falan hep yerinde)

Romeo — **(Tezgâhtar kıza atılarak)** — Beni kurtarın!.. Allah rızası için beni kurtarın!

Kız — Ne istiyorsunuz efendim?

Romeo — Pantalonumu yaktım, acele yamatmak istiyorum! Bugün randevum var. Hiç olmazsa siz beni anlayınız!.. Harikulâde bir kızla randevum var!

Kız — Doğrusu halinize pek acıdım. Ama elimden hiç bir şey gelmez ki... Bizim atölyemiz böyle karışık, böyle büyük yamalarla uğraşmaz ki... Meselâ düğmeniz falan kopuk olsaydı, eh o zaman neyse!.. Belki kopuk düğmenizi iki üç gün içinde dikiverirdik. Oysa kı yama, büyük bir iş!..

Romeo **(Diz çöker)** — Beni mahvetmeyiniz!

Kız — Bir defa da Sigorta caddesindeki atölyeye başvurunuz! Orası yeni bir atölyedir. Belki işinizi görürler.

Romeo — Doğru mu söylüyorsunuz? Size ne kadar minettarım! Mersi! Sağ olun! Teşekkür ederim. Allahaısmarladık.

BEŞİNCİ SAHNE

(Sigortalar caddesindeki atölyede)

Romeo — Delik pantalonlara yama vurabilir misiniz?

Kız — Elbette vururuz

Romeo — Ne diyorsunuz? Aman Yarabbi! Ne saadet! Nerede soyunayım?

Kız — Nah şuracıkta, paravananın arkasında.

Romeo — Ben iki dakikada soyunurum.

Kız **(Elini paravananın arkasına uzatarak)** — Ver bakalım!

Romeo — Buyurunuz! **(Yarı karanlık odada gülümseyerek mesut olurur).**

Kız **(Yarım saat sonra)** — Buyurunuz!

Romeo — Nasıl, demek oldu?

Kız — Hayır, olmadı. Ütümüz yokmuş!

Romeo **(Bağırarak)** — Ne ütüsü?..

Kız — Basbayağı ütü. Müessesemiz henüz pek yenidir. Daha ütü alamadık. Terzi ütüsüz yama vuramıyacağını söylüyor. Bir iki hafta sonra uğrayınız, o zaman belki yaparız.

Romeo **(Delikli pantalonlarını giyerek)** — Bitti, artık her şey bitti. Ben mahvoldum.

ALTINCI SAHNE

(Romeo ve Jülyet)

Jülyet — Sevgilim, ellerini neye hep arkanda tutuyorsun? Beni neye kucaklamıyorsun?

Romeo **(Canı sıkılmış bir halde)** — Kucaklayamam!

Jülyet — Nasıl? Demek beni sevmiyorsun?

Romeo — Sana tapıyorum.

Jülyet — Şu halde kucakla beni!

Romeo — İşte bunu yapamam!

Jülyet — Sevgilim, ne oldu sana?

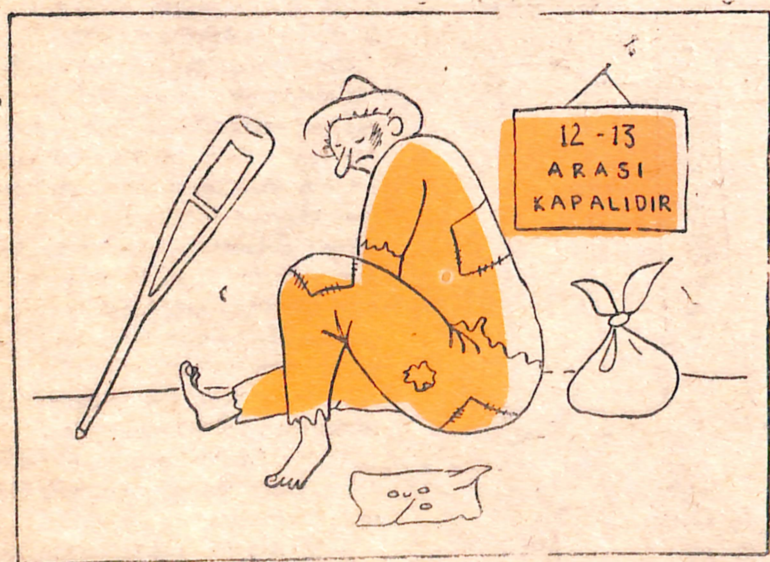
Romeo **(Hıçkırır)** — Başıma bir felâket geldi. Pantalonumu yaktım. Arkamda delik var. Hiç bir yerde diktiremedim. Hiç bir atölye bunu tamir etmedi. Ne yapacağımı bilmiyorum!

Jülyet — Benim zavallı sevgilim! Ver bana da ben dikivereyim.

(Romeo bu beklenmedik saadetten dona kalır.)

YEDİNCİ SAHNE

(Romeo bir gazete ile önünü örtmüş olduğu halde oturmakta ve düşünmektedir. Gözleri önüne mu azzam ilânlariyle «Büyük şehir Dikiş tröstü» geldi. İçinden: «ne mânasız, ne lüzumsuz bir müessese!» diye düşündü. Jülyet delik pantalonları dikmekle meşguldür. Ne şahane manzara!)

YAZISIZ!..

KİTABA RAĞBET

Yolda karşılaştılar. Doğan'ın yüzü güldü:

— İyi ki sana rastgeldim Erol. Bir kaç gün evvel benden okumak için aldığın kitabı istiyecektim.

— Maalesef kardeşim, onu elimde bir kız arkadaşım gördü, okumak istedi, verdim. Çok acele lâzım mıydı?

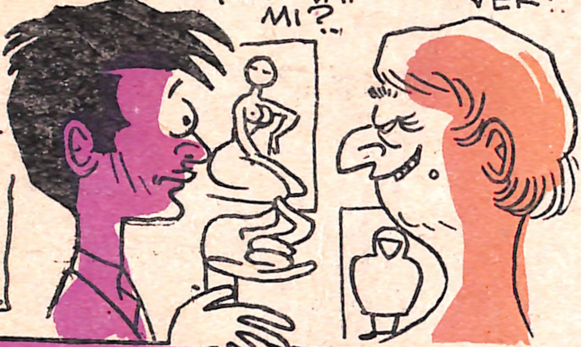
— Hayır, fakat bu kitabın sahibi olan genç kız, kitabı aldığım arkadaşı sıkıştırıyor. Kira ile aldığı yere iade edecekmiş!

Bekarlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALİH TEKCAN

ÇİZEN : YALCIN ÇETİN

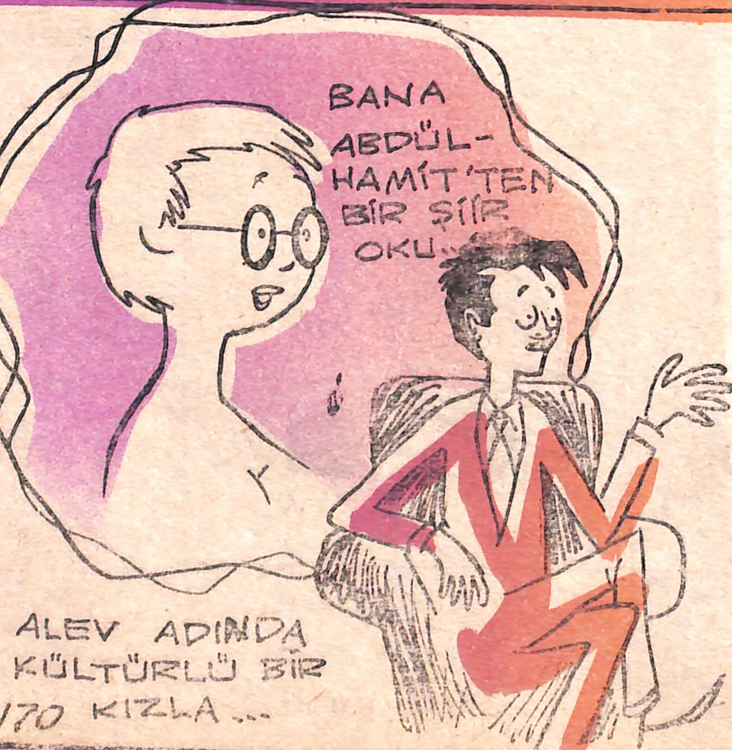

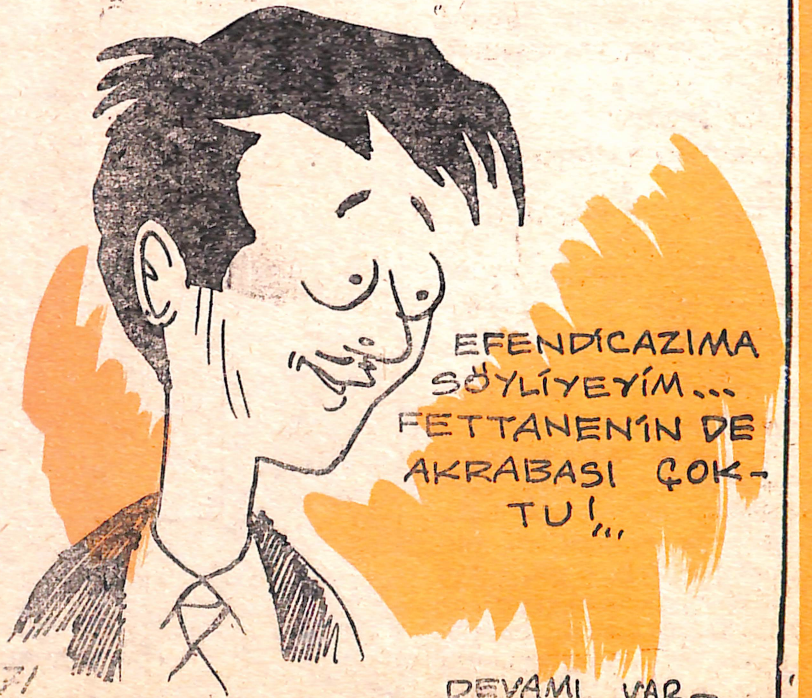

DEVAMI VAR—

FRANSIZ MİZAHHINDAN:

Elini Çabuk Tut!..

DUGENET, nihayet asker oldu, kışlaya girdi. Bu ne demektir, bilemezsiniz. Dugenet demek zaten ne demektir, bir kere onu bilmeniz lâzım. Her türlü istatistik meraklısı Amerikalılar, şayet kalkıp da yeryüzünde en sersem, en anlayışsız, en hebenneka, en hödük insan kimdir diye arayıp sorsalar, Dugenet'den daha münasibini bulamazlar...

Beceriksiz, sakar, hantal bir adam olan delikanlının hayatta öyle mesut bir bilgisizliği, öyle bahtiyarca bir gafleti vardı ki, insanın imrenesi geliyordu.

Koğuşta arkadaşları, insan hayaline sığabilecek azizliğin her çeşidini ona yaparlardı da, Dugenet bana mı demezdi. Yerleri ona sildirirler, öteberiyi ona ayıklatırlar, bütün angaryalara onu koşarlardı. Dugenet, sabırlı bir deve gibi, hep sini yapardı bu işlerin. Sonra gık bile demezdi. Hulâsa, antikanın daniskasıydı.

Günün birinde kılsayı bir telâş aldı. Çavuş, onu koğuş nöbetçisi yaptı. Düşünün bir kere: koğuş nöbetçisi... Ne demekti bu? Çavuşun Dugenet'ye böyle bir vazife verdiği daha ne görülmüş, ne işitilmişti! Dugenet'nin dünyada Tanrıdan sonra yıldığı, ilâhlaştırdığı tek yaratıktı çavuş.

Nöbeti ona verdiği zaman, çavuş:

— Dikkat et, demişti. Şayet o general olacak adamın geldiğini görürsen bana haber vermeyi unutma sakın...

Her nedense, çavuşun, general dediği adamla bir alıp veremediği olacaktı.

— Peki çavuşum!

Bir saat sonra çavuş, karşısına dikildi:

— Ulan, gördün mü generali?

— Hayır çavuşum!

— Gözünü aç, anladın mı? Kaçırmak istemiyorum bu sefer. Ben görmeden girmemeli içeri!

— Peki çavuşum...

Vazife devam etti. Lâkin gelen giden yoktu.

O sırada, yaşlıca bir adam, Dugenet'ye yaklaştı. Kıyafeti az çok askere benziyordu. Ama, tabii Dugenet acemi er olduğu için, gelenin general olduğunu pek farketmedi. Aldırmadı da bu yüzden, hiç mi hiç istifini bozmadı. Onun bu hali generalin tuhafına gitmişti:

— Ne o? Sizin kışlada gelene gidene selâm vermezler mi? Diye sordu. Dugenet ters ters baktı:

— Ben vazifedeyim, dedi. Öyle her önüme gelene selâm vererek kaybedecek vaktim yok. Hem sizi tanımıyorum...

— Ya?.. Neymiş bu önemli vazife bakalım?

— General mi gelecekmiş ne, onu bekliyorum...

— Hım... Kim yıktı senin üstüne bu angaryayı?

Dugenet korkuyla etrafına bakındı:

— Bizim çavuş... Şimdi gelir de benim böyle çene yarıştırdığımı görürse, canıma okur!

— Hakkın var. Ama ben kimim, biliyor musun?

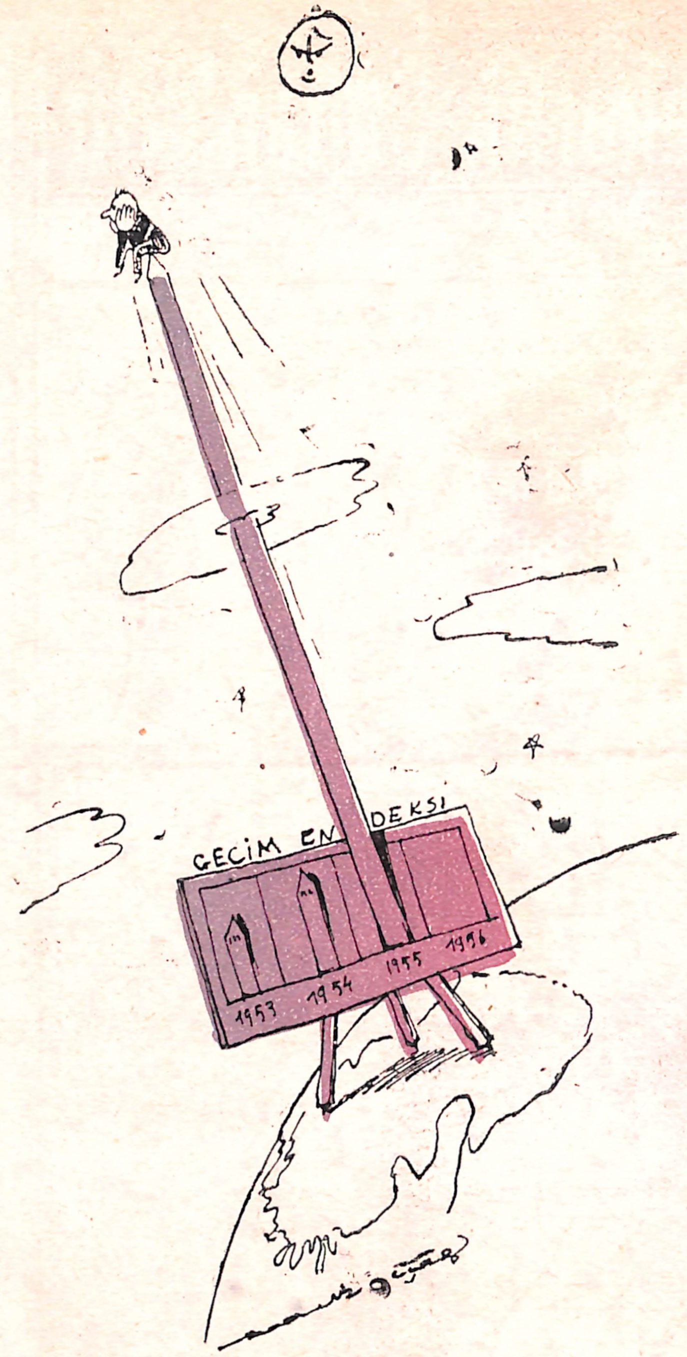
— Hayır dedik ya. Kes traşı demin tanımadığımı söylemiştim işte.

— Sahi, söylemiştin, Ama ben, o sizin çavuşun beklediği generalim.

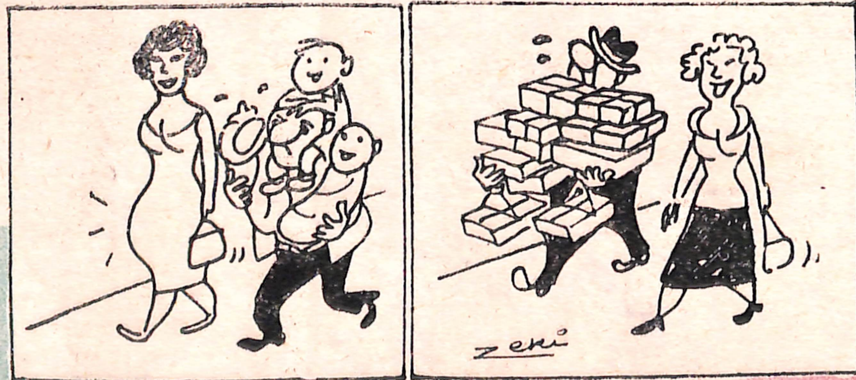
Dugenet'nin salak yüzü birdenbire bir şuur hamlesiyle aydınlandı. Sırıttı. Sonra generalin arkasına ahbapça vurdu:

— Aman dedi, mademki general sensin, benden sana bir dost nasihatı. Bizim çavuşla iyi geçinmeğe bak. Herif iki saattir seni eline geçirmek için nöbet tutturuyor. Olmaya ki başına bir iş getire... Gözünü seveyim, ben işi idare ederim, görmedim filân derim. Sen çavuşa çaktırmadan şu koğuşa giriver!

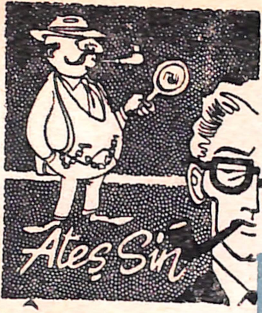
— Alfred Bensol —

1956 DA AYA SEYAHAT MÜMKÜN OLACAK!..
(Şadi Dinççağ)

ÇOCUK SEVEN KADIN.. SEVMEYEN KADIN!..
(Zeki)

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI: 7

★

Neticede bir senede ödenmek üzere noterden Siirtli Velinin 150 bin lira borçlu olduğuna dair senet yapıldı. Apartıman, Göbek Hafız'ın üzerine ipotek edildi. Göbek Hafız da işlerini, sağlam kazığa bağladıktan sonra, Siirtli Veli'ye 90 bin lirayı verdi.

⁂

Siirtli Veli, Hacı Mustafa'nın, kendi vasıtasiyle, Bingül Ece'ye yazdığı mektubu alınca, artık bu para babası Hacıağayı kafese koymuş sayılırdı. Doğru eski tanıdıklarından ve sabıkalı randevuculardan Hatice Hikmet'in evine gitti. Hatice Hikmet, daha memlekette demokrasi lâfının bile duyulmadığı zamanda bu zenaate başlamış, günden güne mesleğini ilerleterek, sabıkasının sayısı yüzü aşmış, pişkin bir kadındı. Siirtli Veli, Beyoğlunda gizli çalışan evlerden haraç yediği günlerde - yani yirmi sene kadar evvel - Hatice Hikmet'in dostu olmuştu. O zaman, Siirtli Veli, Hatice Hikmetten her gün bir yüz lira alırdı. Buna karşılık vazifesi, Hatice Hikmet'i, günde iki, üç posta, kaba etlerini çürütene kadar döğmek, yeni türedi başka haraççılara meydan okumak, ve Beyoğlu caddesinde, bir omuz yukarıda, biri aşağıda, yanpiri yanpiri gezmekti.

— 1 —

Hatice Hikmet, eski belâlısını, uzun senelerden sonra karşısında görünce şaşırdı:

— Hayırsız, nerelerdesin?.. Vefasız, bu kadın öldü mü, kaldı mı diye bir sormak yok mu?.. dedi.

Siirtli Veli, o eski günlerin raconu ile:

— Anam, dedi, seni unutur muyum?.. Senin jübileni yapmağa geldim. Sanat hayatının kırkıncı yıldönümü dolayısile jübileni yapacağız.

Kadın güldü:

— Hamdolsun, dedi, ben jübilesi yapılanlar kadar züğürt sanatkârlardan değilim.

— 2 —

Bileğinden dirseğine kadar bilezikler dizili kolunu uzattı:

— Benim bileğimde altın bileziğim var, sanatım sağ olsun...

Siirtli Veli:

— Olmaz, dedi, sen bunca senedir bukadar bekâr, şu kadar da karılarından iflâhı kesilmiş erkeğin duasını aldın. Mutlaka senin jübileni yapacağız. Yalnız, nerede yapalım, diye düşünüyorum. Mithatpaşa stadyomunu düşünüyorum, Açık hava tiyatrosunu düşünüyorum. ama oraları yalnız senin müş terilerini bile almaz.

Hatice Hikmet, Siirtli Veli'nin yanına oturdu. Elini dizine koydu :

— Gevezeliği bırak, dedi, ne olsa ilk göz ağrımsın, seni görünce elim ayağım titriyor.

— Ulan Hatice, dedi Siirtli Veli, çok politikacı karısın... Bırak lâfı şimdi, sofrayı hazırlat, seninle işim var.

Hatice Hikmet. Talimhanede büyük bir apartımanın üçüncü katında oturuyordu. Apartımanın büyük salonunda zengin bir rakı sofrası kuruldu.

Hatice Hikmet, gerdan derileri sarkmış, sesi yağsız kapı gıcırtısı gibi kulak tırmalayıcı, memeleri göbeğinin üstünde, saçlarını erkek gibi traş ettiren, ellisini çoktan geçmiş bir kadındı. Siirtli Veli, resmî günlerde, her sene mutlaka ayni şeyleri evirip çevirip yazmağa mecbur gazete başyazarlarının angaryası gibi, bu kadını bu gece aşk sar'aları içinde pestilini çıkarana kadar döğer, sonra da onunla yatmağa razı olursa, ona yaptırmıyacağı hiç bir şey yoktu. Şerefe, karşılıklı ilk kadehler kalktıktan sonra:

— Hatice, dedi, elimde iyi bir iş var. Ama bunu anasının gözü bir kız yapabilir. Elinde güzel, ihtiyar bir herifi parmağının ucunda oynatacak cinsten bir kız var mı?

— Kaç tane istiyorsun?

— Ama falso vermemeli..

Hatice Hikmet içeriye seslendi:

— Muallaaaa!..

Sarı saçlı, yeşil gözlü bir kız içeri girdi. Minyon olduğu için

— 3 —

yirmisinde ancak gösteriyordu, sağlam otuzunda vardı. Hatice Hikmet

— Nasıl?..

Diye sordu. Siirtli Veli:

— Bir kusuru var, güzel, dedi. Malûm ya, Tarihte hem güzel, hem de akıllı karı görülmemiştir.

Muallâ:

— Ben güzel sayılmam, dedi. Saçlarım boyama... Kirpiklerim, memelerim takma. Şöyle esaslı bir yıkanırsam, sen benim suratıma bakmağa korkarsın...

Siirtli Veli, Muallânın yanağına bir makas attı:

— Akıllı kıza benziyorsun, işe yararsın... dedi.

O gece, Siirtli Veli Hatice Hikmete, hep beraber Hacı Mustafaya nasıl kazık atacaklarını, plânlarını anlattı. Uyuşmuşlardı.

Siirtli Veli, bu anlaşmadan sonra, çirkin karılı erkeklerin yaptıkları gibi, karşısındaki cadıyı, bir melek kadar güzel görünceye, gözleri dönünciye kadar içti.

Sabah erkenden, Hatice Hikmetin evinden çıkınca Hâldeki yazıhanesine gitti. Bingül Ece'nin ağzından, Hacı Mustafa'ya şu mektubu yazdı:

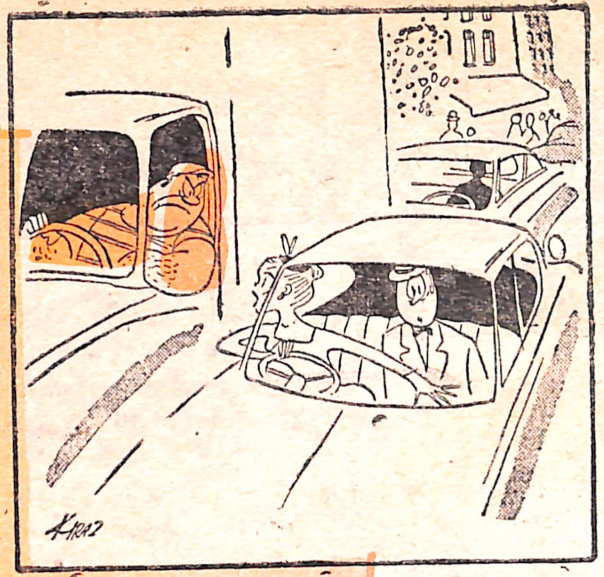
«Pek muhterem Hacı Mustafa beyefendiye,

Bana büyük ümitler veren kıymetli mektubunuzu göz yaşları içinde okudum. Dünya yüzünde sizin gibi iyi kalpli bir erkeğin bulunabileceğini bile düşünemiyordum. Çünkü kar şılaştığım bütün erkekler, her nedense, benim ruhumu anlamadılar. Hepsi de vücudumdan istifadeye kalktılar. Çevirdiğim filmde de gördüğünüz gibi, bekâretliğimi muhafaza için her şeye katlandım. Henüz hayatımın daha on sekizinci baharındayım. Ben gayetle mütaassip bir ailenin kızıyım. Ondan dolayıdır ki, annemin izni olmadan kapı önüne bile çıkamam...»

(Devam edecek)

— 4 —

Dünya Karikatürleri

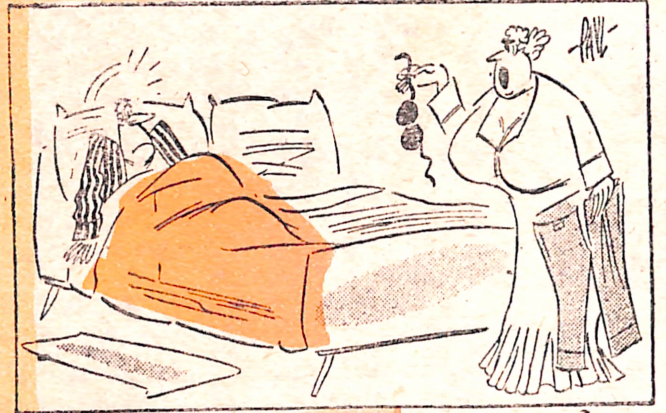
— Şu argo lûgatını ver, herif bir şey söylüyor!..

— Fransız —

— Şişe içinde «Karın seni aldatıyor» diye bir mektup almış!..

— Fransız —

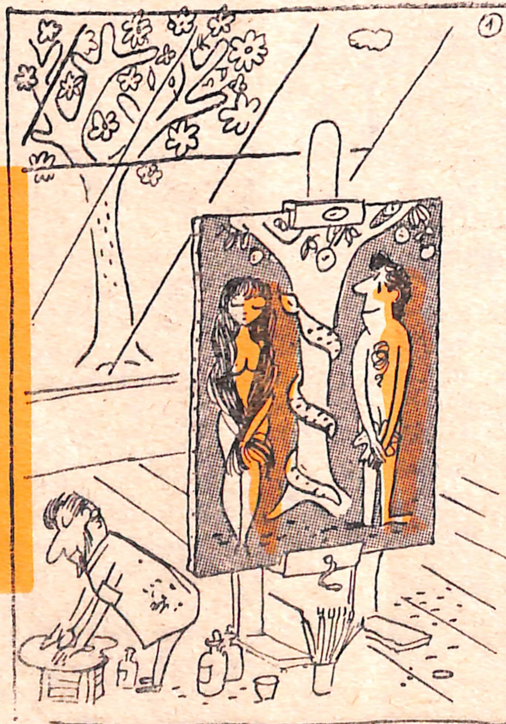
— Vallâhi, billâhi sana hediye aldım karıcığım!..

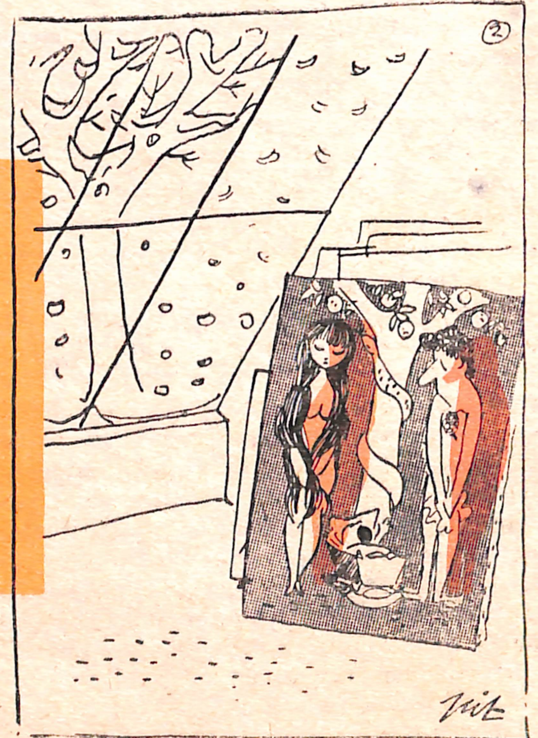
— Fransız —

— Sümkür!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— İtalyan —

T. C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları

1955 ikramiye tutarı

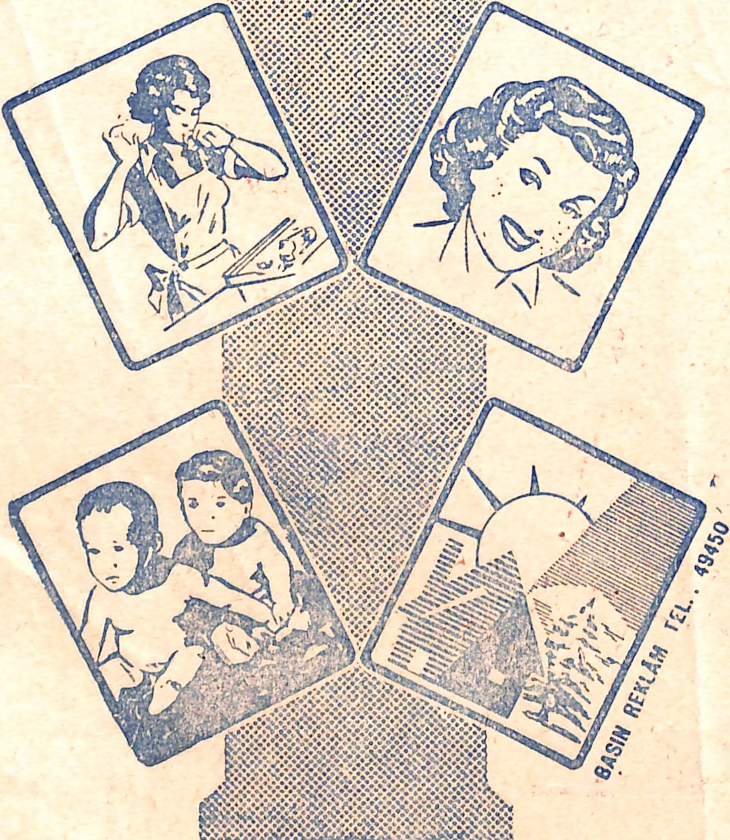
1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.

İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

20 SENEDEN BERİ

ÇATLAK, YANIK, SİVİLCE, YARA, ÇIBAN
KAR ve GÜNEŞ YAKMALARINA KARŞI!.

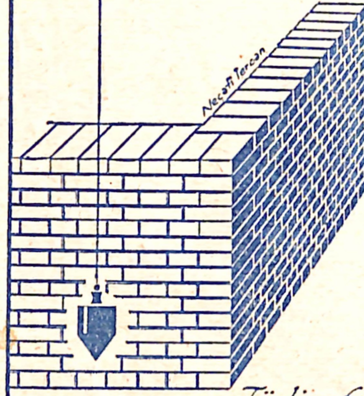
DERMOJEN

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı
Ev hesabı
Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE
BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda 50000 den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.

Seba Melikesi Belkis
Sinema Romanı
FİATI 50 KURUŞ

İLLER BANKASI

Sermaye: 300.000.000 T.L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmar Plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve Tesisleri,

BANKA VE KREDİ MUAMELE VE HİZMETLERİ

EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR VE MEVDUAT HESAPLARI AÇILIR

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER

Teknik Şekreter:
Selâmi M. YURDATAP

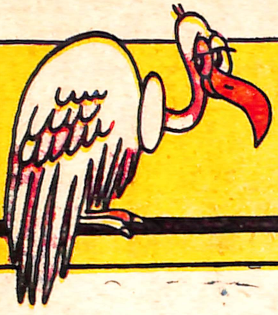
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 21811

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Fiatı: 50 Kuruş.

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

— Okuyuculara göz kırpıyorsun değil mi?...

— *Fransız karikatürü* —